

Sygn. akt IV K 443/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Banaś

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Kępa – Ojrzanowska

przy udziale prokuratora Beaty Sochackiej

po rozpoznaniu dnia 23.12.2014 roku, 19.03.2015 roku, 21.05.2015 roku, 7.07.2015 roku, 20.10.2015 roku, 14.01.2016 roku, 3.03.2016 roku, 26.04.2016 roku, 10.01.2017 roku, 14.03.2017 roku, 4.04.2017 roku, 9.05.2017 roku, 22.06.2017 roku, 27.06.2017 roku

sprawy

- 1) M. Z., ur. (...) w S., syna J. i I. z domu K.
- 2) P. P. (1), ur. (...) w S., syna S. i J. z domu K.

oskarżonych o to, że:

I. w okresie pomiędzy 12 grudnia 2011 roku a 2 lutego 2012 roku w S., S. i w K., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz nieustalonymi osobami, mając świadomość, iż samochód marki (...) pochodzi z przestępstwa, a jego pierwotny numer VIN (...), został następnie przerobiony przez nieustaloną osobę na numer VIN (...), pomogli w jego zbyciu w ten sposób, że M. Z. zawarł umowę komisową dotyczącą tego samochodu, formalnie przenoszącą na niego jego własność, po czym fikcyjnie sprzedał ten pojazd na rzecz (...) sp. z o.o., posługując się przy tym podrobionymi dokumentami, a następnie P. P. (1) nakłonił przedstawiciela w/w firmy do rejestracji tego pojazdu i wprowadził w błąd A. Ś., co do autentycznego charakteru danych indywidualizujących pojazd marki (...) o numerze VIN (...) oraz legalności jego pochodzenia, w konsekwencji doprowadzili ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 90.000 złotych, czym działali na szkodę A. Ś.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 291 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

II. w okresie pomiędzy 26 grudnia 2011 roku a 16 kwietnia 2012 roku w S., S. i w K., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz nieustalonymi osobami, mając świadomość, iż samochód marki (...) pochodzi z przestępstwa, a jego pierwotny numer VIN (...) został przerobiony przez nieustaloną osobę na numer VIN (...), pomogli w jego zbyciu, posługując się przy tym podrobionymi dokumentami tego pojazdu jako autentycznymi, w ten sposób, że M. Z. zawarł umowę komisową dotyczącą tego samochodu, formalnie przenoszącą na niego jego własność, a następnie P. P. (1) wprowadził B. B. – przedstawiciela (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. w błąd co do autentycznego charakteru danych indywidualizujących pojazd marki (...) o numerze VIN (...) oraz legalności jego pochodzenia i doprowadził tę spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 90.000 złotych, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 291 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

III. w okresie pomiędzy 1 marca 2012 roku a 30 marca 2012 roku w S. i S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz nieustalonymi osobami, po uprzednim wprowadzeniu Z. S. w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy sprzedaży samochodu marki (...) o numerze VIN (...), formalnie sprzedawanego w ramach komisju samochodowego M. Z. z siedzibą w S. przy ulicy (...), doprowadzili go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 128.000 złotych, w tym 34.100 złotych płatnych gotówką oraz 93.900 złotych płatnych w związku zawarciem przez w/w umowy kredytu, w ten sposób, że M. Z. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wystawił fakturę sprzedaży tego samochodu, co do którego zbycia negocjacje prowadził P. P. (1), a następnie pomimo uzyskania środków pieniężnych od pokrzywdzonego, nie wydali samochodu Z. S., czym działali na jego szkodę,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

a nadto P. P. (1) oskarżonego o to, że:

IV. w okresie pomiędzy 3 kwietnia a 18 kwietnia 2012 roku w S. i w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, po uprzednim wprowadzeniu B. Ł. w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy sprzedaży samochodu (...) o numerze VIN (...), uprzednio zarejestrowanego na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., a także co do autentycznego charakteru danych indywidualizujących ten pojazd, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia 125.000 złotych, w tym 25.000 złotych gotówką oraz 100.000 złotych pochodzących z zawartego na ten cel kredytu, w ten sposób, że prowadził negocjacje dotyczące zakupu tego pojazdu, a następnie pomimo otrzymania środków pieniężnych nie wydał go B. Ł., czym działał na jego szkodę,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

V. w okresie pomiędzy 10 sierpnia 2012 roku a 3 września 2012 roku w S., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, pomógł zbyć pochodzący z kradzieży samochód (...) o pierwotnym numerze VIN (...), który został następnie przerobiony przez nieustaloną osobę na numer VIN (...), w ten sposób, że po uprzednim naklonieniu przez nieustaloną osobę w dniu 10 sierpnia 2012 roku S. B. do podpisania umowy zakupu tego pojazdu od obywatela Niemiec oraz złożenia wniosku o uzyskanie zaświadczenia potwierdzającego brak uiszczenia obowiązku uiszczenia podatku VAT, w związku ze sprowadzeniem tego pojazdu, prowadził negocjacje poprzedzające nabycie tego samochodu, w trakcie których posługując się podrobionymi dokumentami tego pojazdu jako autentycznymi wprowadził w błąd przedstawicieli (...) sp. z o.o., co do autentycznego charakteru danych indywidualizujących pojazd marki (...) o numerze VIN (...) oraz legalności jego pochodzenia, mając świadomość, że numery VIN w tym pojeździe zostały przerobione a samochód został skradziony na ternie Niemiec, a w konsekwencji doprowadził do zawarcia umowy kupna tego samochodu, czym doprowadził tą spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 89.000 złotych, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 291 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

VI. w okresie pomiędzy 7 maja 2012 roku a 3 września 2012 roku w S., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, pomógł zbyć pochodzący z kradzieży samochód marki (...) o pierwotnym numerze VIN (...), który został następnie przerobiony przez nieustaloną osobę na numer VIN (...) w ten sposób, że w dniu 7 maja 2012 roku w zamian za przekazanie kwoty 150 złotych nakłonił K. D. do podpisania umowy zakupu tego pojazdu od obywatela Niemiec oraz złożenia wniosku o uzyskanie zaświadczenia potwierdzającego brak uiszczenia obowiązku uiszczenia podatku VAT, w związku ze sprowadzeniem tego pojazdu, a następnie prowadził negocjacje poprzedzające nabycie tego samochodu i posługując się podrobionymi dokumentami tego pojazdu jako autentycznymi, wprowadził w błąd przedstawicieli (...) Centrum (...), co do autentycznego charakteru danych indywidualizujących pojazd marki (...) o numerze VIN (...) oraz legalności jego pochodzenia, mając świadomość, że numery VIN w tym pojeździe zostały przerobione a samochód został skradziony na terenie Niemiec, a w konsekwencji doprowadził do zawarcia umowy

kupna tego samochodu, czym doprowadził tą spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 94.500 złotych, czym działał na szkodę (...) sp. z o.o.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 291 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

I. Oskarżonego M. Z. uznaje za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów, z tym, iż w ramach czynów I i II w miejsce danych (...) sp. z o.o.” przyjmuje prawidłowe dane (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.” i za to:

- przyjmując, że czyny I i II stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 20.02.2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk, na podstawie art. 286 § 1 kk w zb. z art. 291 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk skazuje go, a na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 20.02.2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych,
- za czyn III, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 kk wymierza mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych.

II. Oskarżonego P. P. (1) w ramach czynu I uznaje za winnego tego, że okresie pomiędzy 12 grudnia 2011 roku a 28 grudnia 2011 roku w S., S. i w K., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. Z. oraz nieustalonymi osobami, mając świadomość, że samochód marki (...) pochodzi z przestępstwa, a jego pierwotny numer VIN (...), został następnie przerobiony przez nieustaloną osobę na numer VIN (...), pomógł w jego zbyciu w ten sposób, że M. Z. zawarł umowę komisową dotyczącą tego samochodu, formalnie przenoszącą na niego jego własność, po czym fikcyjnie sprzedał ten pojazd na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., posługując się przy tym podrobionymi dokumentami, tj. czynu z art. 291 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk skazuje go, a na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

III. Oskarżonego P. P. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzuconych mu w pkt II, III, IV, V i VI czynów, z tym, iż w ramach czynów II i IV w miejsce danych (...) sp. z o.o.” przyjmuje prawidłowe dane (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.” i za to:

- przyjmując, że czyny II, V i VI stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 20.02.2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk, na podstawie art. 286 § 1 kk w zb. z art. 291 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk skazuje go, a na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 20.02.2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych,
- przyjmując, że czyny III i IV stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 20.02.2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 20.02.2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 160 (stu sześćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych.

IV. Na podstawie art. 91 § 2 kk wymierza oskarżonym kary łączne:

- oskarżonemu M. Z. 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 130 (stu trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych,
- oskarżonemu P. P. (1) 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 400 (czterystu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych.

V. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 20.02.2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonym na okres 5 (pięciu) lat próby.

VI. Na podstawie art. 46 § 1 kk w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 20.02.2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę przez:

- oskarżonych M. Z. i P. P. (1) na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. solidarnie kwoty 90.000 (dziewięćdziesięciu tysięcy) złotych, tytułem szkody wyrządzonej czynem II,
- oskarżonego P. P. (1) na rzecz B. Ł. kwoty 125.000 (stu dwudziestu pięciu tysięcy) złotych, tytułem szkody wyrządzonej czynem IV,
- oskarżonego P. P. (1) na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. kwoty 183.500 (stu osiemdziesięciu trzech tysięcy pięćset) złotych, tytułem szkody wyrządzonej czynem V i VI.

VII. Zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat: od oskarżonego M. Z. kwotę 2.120 (dwóch tysięcy stu dwudziestu) złotych, od oskarżonego P. P. (1) kwotę 5.900 (pięciu tysięcy dziewięćset) złotych oraz pozostałe koszty sądowe związane z ich udziałem w sprawie.

Sygn. akt IV K 443/14

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W 2011 roku P. P. (1) nawiązał współpracę z nieustalonymi osobami, które zajmowały się kradzieżami pojazdów mechanicznych na terenie Niemiec oraz przerabianiem numerów VIN w takich pojazdach. Zamierzeniem P. P. (1) było bowiem pośredniczenie w transakcjach sprzedaży tych samochodów. Z uwagi na to, że nie prowadził samodzielnie działalności gospodarczej i nie chciał figurować jako osoba będąca stroną umów dotyczących takich pojazdów, rozpoczął poszukiwania podmiotu, którego legalna działalność gospodarcza mogłaby służyć legalizacji samochodów pochodzących z przestępstwa. Znajomym P. P. (1) w tym czasie był M. Z., który na jego prośbę, od dnia 2 września 2011 roku rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej związanej z prowadzeniem komisum samochodowego z siedzibą w S., przy ulicy (...). Wskazana siedziba komisum była faktycznie adresem zamieszkania M. Z., który nie dysponował miejscem pozwalającym na przechowywanie samochodów. Rola M. Z. miała się bowiem ograniczać wyłącznie do zawierania umów komisowych z osobami, które rzekomo sprowadziły na teren Polski pojazdy mechaniczne. Nie wyszukiwał on zarówno osób chcących zbyć samochody, jak i zainteresowanych ich kupnem, ponieważ w tym zakresie wszystkie czynności miał podejmować P. P. (1). Zgodnie z uzgodnieniami wymienionych, M. Z. swoją działalność miał opierać wyłącznie o te samochody, w uzyskaniu których brał udział P. P. (1). Wykorzystanie komisum samochodowego prowadzonego przez niego dla celów transakcji dotyczących kradzionych pojazdów było niezbędne z uwagi na fakt, że w przypadku zawierania umowy kredytu lub leasingu dotyczącej samochodów, instytucje finansowe preferowały przypadki, w których sprzedającym jest podmiot prowadzący działalność gospodarczą. Wiedział to P. P. (1), który zajmował się obrotem pojazdami mechanicznymi. Z kolei M. Z. do chwili rozpoczęcia prowadzenia tej

działalności gospodarczej nie zajmował się takim obrotem. Nie posiadał również środków finansowych pozwalających mu na samodzielne nabycie pojazdów oferowanych następnie w komisie samochodowym, jak również sprowadzenie samochodów zza granicy. P. P. (1) jeszcze przed założeniem działalności poinformował znajomego, że nie będzie to przeszkodą do realizacji ich zamierzenia. Jednocześnie przygotował dla niego wzory umów komisowych, które miały być wykorzystywane, a w treści postanowień umownych zawarto zapis dotyczący przeniesienia własności samochodów na rzecz M. Z.. Mężczyźni uzgodnili również, że pieniądze uzyskiwane ze sprzedaży pochodzących z przestępstwa pojazdów będą wpływać na rachunki bankowe M. Z., który następnie będzie je przekazywać P. P. (1). Wysokość wynagrodzenia M. Z. z tytułu uczestnictwa w obrocie skradzionymi pojazdami miała być określana przez P. P. (1).

Dowody:

- k. 358-359 protokół przeszukania mieszkania przy ul. (...) w S.
- k. 572-576 dokumentacja dot. podatnika M. Z.
- k. 1276-1293 historia rachunku bankowego M. Z. – bank (...)
- k. 1294-1332 historia rachunku bankowego M. Z. – bank (...)
- k. 1333-1343 historia rachunku bankowego M. Z. – bank (...)
- k. 1352 historia rachunku bankowego M. Z. – bank (...)
- k. 2565 dokumentacja dot. wypłat gotówkowych dokonywanych z rachunku M. Z.
- k. 1856-1865 potwierdzenia wypłat gotówkowych M. Z.
- k. 1903-1904 dokumentacja dot. zamknięcia rachunku M. Z.
- k. 4068-4076, 4086-4087 częściowo wyjaśnienia M. Z.

Zawarcie umów kredytowych lub leasingowych bez udziału M. Z., w transakcjach dotyczących legalizacji pochodzących z kradzieży samochodów, byłoby utrudnione bądź niemożliwe, nie tylko ze względu na preferencja banków. Zasadniczym elementem planowanej działalności było bowiem założenie, że P. P. (1) będzie wskazywać osobom zainteresowanym nabyciem samochodów na możliwość uzyskania kredytu na ich zakup, jednocześnie doradzając możliwość skorzystania z usług konkretnego pośrednika kredytowego, którym była firma (...). Miało to umożliwić szybsze zbywanie samochodów pochodzących z przestępstw. P. P. (1) poinformował M. Z., że samochody formalnie nabywane przez niego, w ramach działalności komisowej, będą w większości pochodziły z przestępstwa, a ten wyraził chęć uczestnictwa w tym procederze.

Dowody:

- k. 3013-3024, 3053-3055, 3088-3090, 3240-3241, 3240-3241, 3357-3359 częściowo wyjaśnienia P. P. (1)
- k. 1268-1269, 4573v zeznania A. Z.
- k. 1462-1464, 4573v zeznania K. G.
- k. 4068-4076, 4086-4087 częściowo wyjaśnienia M. Z.

B. B. w latach 2011 i 2012 była udziałowcem (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., a przedmiotem działalności tej spółki były prace budowlane. Pod koniec 2011 roku do B. B. i jej ojca D. B. (1), zgłosił się P. P. (1), zainteresowany zakupem udziałów w spółce. Przed dokonaniem transakcji wskazał, że musi sprawdzić wypłacalność firmy i zaproponował

nabycie przez spółkę samochodu (...) i zaciągnięcie na ten cel kredytu. Zobowiązał się jednocześnie, że kredyt będzie spłacany przez niego, a w przyszłości zakupi udziały spółki za cenę nominalną.

Dowody:

k. 88, 305-306, 2414-2417, 4527v-4528 zeznania B. B.

k. 352-354, 2888-2891, 4529 zeznania D. B. (1)

k. 832-835 dokumentacja US w K. dot. (...) sp. z o.o.,

k. 3709-3735 dokumentacja KRS dot. (...) sp. z o.o.,

W grudniu 2011 roku, realizując swoje zamierzenia dotyczące legalizacji pojazdów pochodzących z przestępstwa, P. P. (1) przywiózł do K. dokumenty niezbędne do rejestracji samochodu (...) o numerze VIN (...). Udał się do Starostwa Powiatowego w K. wraz z B. B., gdzie dokonał wszystkich formalności niezbędnych do rejestracji samochodu.

Dowód:

k. 88, 305-306, k. 2414-2417 zeznania B. B.

k. 352-354, 2888-2891, 4529 zeznania D. B. (1)

Wedle treści dokumentów, pojazd ten został sprowadzony przez T. B. i zakupiony od M. L. zamieszkałego w M., prowadzącego firmę (...). W rzeczywistości M. L. nie sprzedawał lub kupował samochodu marki (...). Natomiast T. B. nie posiadał środków pozwalających na zakup samochodu. W okresie 2011 – 2012 roku w/w nie zgłaszał żadnych czynności cywilnoprawnych we właściwym, ze względu na miejsce jego zamieszkania, urzędzie skarbowym. W 2010 roku osiągnął dochód w wysokości 4670,40 złotych, a w 2011 roku dochód w wysokości 7737,60 złotych.

Dowód:

k. 333-335, 2640-2643, 4499v-500 zeznania T. B.

k. 676-688 dokumentacja I US dot. podatnika T. B.

k. 3064-3067 dokumenty dot. pomocy prawnej z Niemiec

W grudniu 2011 roku T. B. spotkał nieznaną mu wcześniej osobę, współpracującą w tym czasie z P. P. (1), która przedstawiła się jako H. J. i zaproponowała możliwość zarobku w związku z zarejestrowaniem samochodu. T. B. zgodził się na to, a po podpisaniu umowy kupna samochodu (...), w dniu 16 grudnia 2011 roku złożył wniosek o wydanie zaświadczenia potwierdzającego brak obowiązku uiszczenia podatku VAT, w związku ze sprowadzeniem pojazdu marki (...) o numerze VIN (...), które odebrał w dniu 21 grudnia 2011 roku. W dniu 17 grudnia 2011 roku T. B. podpisał umowę komisową nr 4 z M. Z., określającą wartość samochodu na kwotę 146.000 złotych. Umowa ta przenosiła własność pojazdu na rzecz M. Z., a mimo tego T. B. nie uzyskał z jej tytułu jakiegokolwiek wynagrodzenia.

Dowody:

k. 333-335, 2640-2643, 4499v-500 zeznania T. B.

k. 211 decyzja o rejestracji pojazdu (...) z dnia 27.03.2012 r.

k. 212 pełnomocnictwo udzielone P. P. (1) z dnia 8.03.2012 r.

k. 221 decyzja o rejestracji pojazdu (...)

- k. 227 wniosek o zarejestrowanie pojazdu (...)
- k. 233 tłumaczenie dowodu rejestracyjnego
- k. 234 zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznych
- k. 235 faktura (...)
- k. 237 umowa komisowa nr 2 z dnia 17.12.2011 r.
- k. 238 umowa kupna dot. pojazdu (...)
- k. 239 umowa kupna dot. pojazdu (...) – tłumaczenie
- k. 242 umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie – (...)
- k. 247 zaświadczenie o braku obowiązku uiszczenia podatku VAT – (...)
- k. 337-339 umowa komisowa nr 2 z dnia 17.12.2011 r.

W dniu 19 grudnia 2011 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. nabyła ten samochód za pośrednictwem komisju samochodowego M. Z. za kwotę 148.000 złotych, płatną gotówką w kwocie 38.000 złotych i 110.000 złotych w formie kredytu. Pieniądze z tego tytułu uzyskał P. P. (1). W dniu 29 grudnia 2011 roku została podpisana przez przedstawiciela (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie tego pojazdu.

Dowody:

- k. 1643-1646 wniosek o udzielenie kredytu na zakup pojazdu – (...) sp. z o.o.
- k. 1647-1650 umowa kredytowa zawarta przez (...) sp. z o.o.
- k. 1651-1652 umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie
- k. 1653 umowa poręczenia z dnia 19.12.2011 r.
- k. 1654 faktura nr (...) z dnia 19.12.2011 r.
- k. 1661-1662 notatka z weryfikacji miejsca prowadzenia działań gospodarczej
- k. 1663-1664 zaświadczenie o braku zaległości podatkowych
- k. 88, 305-306, k. 2414-2417 zeznania B. B.
- k. 352-354, 2888-2891, 4529 zeznania D. B. (1)

W dniu 1 lutego 2012 roku pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. a P. P. (1) została podpisana umowa dzierżawy samochodu marki (...)o numerze rejestracyjnym (...) i numerze VIN (...). Umowa została podpisana na okres 5 lat, a P. P. (1) zobowiązał się do zapłaty kwoty 2.000 złotych miesięcznie z tytułu wykorzystywania samochodu. Aktualnego miejsca przechowywania samochodu nie ustalono, w tym, czy dysponował nim L. S. (1), obecnie nieżyjący. (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. nie była zainteresowana ustaleniem, co dzieje się aktualnie z samochodem i gdzie się on znajduje. Raty za wypożyczenie pojazdu były bowiem opłacane poprzez obniżenie wynagrodzenia lub premii P. P. (1), w związku z usługami świadczonymi przez w/w na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w K..

Dowody:

- k. 307 umowa dzierżawy samochodu
- k. 1523 pismo K. w S. dot. czynności poszukiwawczych
- k. 2576 wezwanie do zapłaty P. P. (1)
- k. 2577-2578 faktury
- k. 2579 rozwiązanie umowy dzierżawy samochodu z dnia 1.10.2012 r.,
- k. 3648-3654 protokół zatrzymania rzeczy wraz z dokumentacją (...) sp. z o.o.
- k. 88, 305-306, 2414-2417 zeznania B. B.
- k. 352-354, 2888-2891, 4529 zeznania D. B. (1)
- k. 2741-2742, 3960-3962 zeznania R. P.
- k. 3013-3024 częściowo wyjaśnienia P. P. (1)
- k. 3173 akt zgonu L. S. (1)

W pierwszym kwartale 2012 roku P. P. (1) wybrał kolejny samochód, który miała nabyć (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., tj. (...) o numerze VIN (...). Wskazany pojazd, który fabrycznie był oznaczony numerem VIN (...) wraz z oryginalnym kluczykiem został skradziony w okresie pomiędzy dniem 11 a 12 grudnia 2011 roku na terytorium Niemiec, z terenu firmy (...). W tym czasie samochód został wypożyczony przez klienta tej firmy, w celu przeprowadzenia jazdy próbnej. W chwili kradzieży samochód był nowy i nie nosił śladów uszkodzeń, a jego wartość przedstawiciel w/w firmy ocenił na kwotę 28.000 Euro.

Dowód:

- k. 2604-2633 dokumenty dot. pomocy prawnej z Niemiec

W okresie pomiędzy dniem 12 a 15 grudnia 2011 roku, w nieustalonym miejscu i czasie, pola numerowe zawierające numer VIN zostały przerobione poprzez modyfikację pierwotnego numeru VIN (...), a tabliczka znamionowa, znajdująca się wewnątrz pojazdu, została wykonana i zamontowana niefabrycznie. P. P. (1) oferując ten pojazd miał świadomość, że samochód pochodzi z kradzieży. Wedle treści dokumentów, pojazd ten został sprowadzony przez Ł. W., który podpisał się na umowie sprzedaży pojazdu z dnia 15 grudnia 2011 roku, wskazującej na kwotę sprzedaży 11.200 Euro. Faktycznie nie posiadał on środków pozwalających na jego sprowadzenie, a podpisał umowę kupna pojazdu na prośbę nieustalonej osoby, w zamian za co uzyskał 500 złotych. W tym czasie w Polsce wartość w/w pojazdu szacowała się w przedziale pomiędzy 65.100 a 110.500 złotych. Ł. W. w dniu 26 grudnia 2011 roku miał sprzedać samochód M. Z..

Dowody:

- k. 147-197 dokumentacja dot. rejestracji pojazdu (...)
- k. 2652-2653, 4626v zeznania Ł. W.
- k. 323-326 opinia z zakresu badań mechanicznych
- k. 998-999 zaświadczenie o złożeniu zawiadomienia o kradzieży
- k. 4054-4055 informacja US w S. dot. wyceny pojazdów mechanicznych

W dniu 28 grudnia 2011 roku M. Z., który zbył samochód marki (...) o przerobionym numerze VIN (...) za kwotę 92.000 złotych na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.. Przedmiotowa transakcja była fikcyjna ponieważ nie doszło do wypłaty na rzecz komisji samochodowego M. Z. w/w kwoty pieniężnej, a samo zbycie samochodu miało utrudnić ewentualne kierowanie roszczeń windykacyjnych przez jego właściciela. Zamierzeniem M. Z. i P. P. (1) było bowiem dokonanie kolejnej transakcji dotyczącej tego samochodu. W dniu 13 stycznia 2012 roku Ł. W. złożył wniosek o wydanie zaświadczenia potwierdzającego brak obowiązku uiszczenia podatku VAT, w związku ze sprowadzeniem pojazdu marki (...) o numerze VIN (...). Tego samego dnia odebrał również zaświadczenie wystawione przez (...).

Dowody:

k. 88, 305-306, 2414-2417 zeznania B. B.

k. 2652-2653, 4626v zeznania Ł. W.

k. 147-197 dokumentacja dot. rejestracji pojazdu (...)

k. 747-763 dokumentacja dot. podatnika Ł. W.

Po podpisaniu umowy zbycia samochodu na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., ten podmiot nie miał obowiązku zarejestrowania pojazdu, chcąc go sprzedać dalej. Jednak P. P. (1) poprosił B. B. o umożliwienie dokonania tej czynności, na co w/w przystąpiła, będąc przeświadczona, że wszystkie te działania są podyktowane chęcią nabycia udziałów w spółce przez wymienionego. Faktycznym celem P. P. (1) było wykazanie wyższej wysokości obrotów wskazanej spółki, co miało być korzystne dla niego, w związku z zamierzeniem przejęcia tego podmiotu gospodarczego. Dodatkowo zmierzał do utrudnienia możliwości odzyskania samochodu przez pokrzywdzonego, w przypadku ujawnienia faktu przerobienia numerów VIN pojazdu.

Dowód:

k. 88, 305-306, k. 2414-2417 zeznania B. B.

k. 147-197 dokumentacja dot. rejestracji pojazdu (...)

Bezpośrednio po rejestracji samochodu (...) o numerze VIN (...) na (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., P. P. (1) zaproponował swojej znajomej A. Ś., obecnie G., nabycie tego pojazdu. Przed podjęciem decyzji co do kupna pojazdu wymieniona przyjechała do S. i jeździła nim „na próbę” przez kilka dni. Następnie zdecydowała się na jego zakup. Formalnie sprzedającym samochód była firma (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., w imieniu której pojazd ten przekazał P. P. (1), jednocześnie załączając fakturę na kwotę 90.000 złotych. Kwota za którą sprzedano samochód nie była racjonalna z ekonomicznego punktu widzenia, ponieważ była niższa niż kwota zakupu pojazdu przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.. Faktycznie było możliwe zaproponowanie takiej ceny A. Ś. albowiem przeniesienie własności samochodu przez M. Z. w grudniu 2012 roku było nieodpłatne i podyktowane wyłącznie chęcią utrudnienia odzyskania tego pojazdu przez pokrzywdzonego, w przypadku ujawnienia przerobienia numerów identyfikujących ten samochód. P. P. (1) i M. Z. wiedzieli bowiem, że przeniesienie własności ruchomości utraconej w wyniku przestępstwa następuje w sytuacji, gdy jego nabywca w chwili transakcji pozostaje w dobrej wierze i przy zachowaniu terminu przewidzianego w przepisach kodeksu cywilnego. Za auto kupująca częściowo zapłaciła gotówką, a częściowo ze środków z tytułu uzyskanego na zakup pojazdu kredytu. Przed dokonaniem zakupu A. Ś. nie sprawdzała w żaden sposób oznaczeń indywidualizujących samochód (...). Do chwili zatrzymania tego pojazdu przez funkcjonariuszy Policji, jego wyłącznym użytkownikiem była wymieniona kupująca.

Dowód:

k. 290-291, 927, 1110-1112, 4528v-4529 zeznania A. G.

k. 285-287 protokół zatrzymania rzeczy

k. 288-289 protokół oddania rzeczy na przechowanie

Po stwierdzeniu przerobienia indywidualizujących go numerów VIN został wydany pełnomocnikowi firmy ubezpieczeniowej. A. G. w toku postępowania sądowego pozostawała z P. P. (1) we wspólnym pożyciu, a będąc osobą najbliższą do wymienionego nie złożyła wniosku o ściganie go za czyn z art. 286 § 1 kk. Nie czując się pokrzywdzoną nie złożyła wniosku o naprawienie szkody.

Dowód:

k. 323-326 opinia z zakresu badań mechanoskopijnych

k. 552 postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 22.11.2012 r.

k. 4528v-4529 zeznania A. G.

P. P. (1) zorganizował również zakup przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. samochodu (...), oznaczonego numerem (...). Pojazd ten, fabrycznie oznaczony numerem (...), został uprzednio skradziony wraz z oryginalnym kluczykiem na terenie Niemiec, w okresie pomiędzy dniem 4 a 5 grudnia 2011 roku, przez nieustaloną osobę z terenu firmy (...). W chwili kradzieży pojazd był nowy, ze stanem licznika wskazującym na 200 przejechanych kilometrów. Był on przeznaczony wyłącznie do jazd próbnych, a jego wartość została wyceniona przez właściciela na kwotę 40.000 – 43.000 Euro.

Dowody:

k. 980-981 zaświadczenie o złożeniu zawiadomienia o kradzieży

k. 2358-2393 dokumenty dot. pomocy prawnej z Niemiec

W nieustalonym czasie i miejscu, pomiędzy dniem 5 a 12 grudnia 2011 roku, pola numerowe, zawierające numer VIN, zostały przerobione przez nieustaloną osobę, poprzez modyfikację pierwotnego numeru VIN (...) na numer (...), a tabliczka znamionowa znajdująca się wewnątrz pojazdu, została wykonana i zamontowana niefabrycznie. P. P. (1) miał świadomość, że samochód ten pochodzi z kradzieży.

Dowód:

k. 317-321 opinia z zakresu badań mechanoskopijnych

k. 331-332 zeznania D. M.

Wedle treści dokumentów samochód został sprowadzony przez M. S., który podpisał się na umowie sprzedaży pojazdu z dnia 12 grudnia 2011 roku. W dniu 20 grudnia 2011 roku M. S. złożył wniosek o wydanie zaświadczenia potwierdzającego brak obowiązku uiszczenia podatku VAT, w związku ze sprowadzeniem pojazdu marki (...) o numerze VIN (...). Następnie tego samego dnia odebrał zaświadczenie wystawione przez (...). W dniu 26 grudnia 2011 roku M. S. podpisał umowę komisową nr 4 z M. Z., określającą wartość samochodu na kwotę 96.000 złotych. W rzeczywistości M. S. nie posiadał środków pozwalających na sprowadzenie tego samochodu, a obecnie jest poszukiwany Europejskim Nakazem Aresztowania, w związku z innym postępowaniem. W tym czasie wartość w/w pojazdu w Polsce szacowała się w przedziale pomiędzy 113.000 złotych a 118.000 złotych. Wskazany samochód został nabyty za pośrednictwem komisju samochodowego M. Z. w dniu 28 grudnia 2011 roku przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. za kwotę 90.000 złotych. Następnie w kwietniu 2012 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., reprezentowana przez B. B., podpisała z (...) sp. z o.o. umowę leasingu nr (...) przedmiotem której był wspomniany pojazd.

Dowody:

- k. 105-141 dokumentacja dot. rejestracji pojazdu (...)
- k. 764-772 dokumentacja dot. podatnika M. S.
- k. 2574 telegram KP Ś. dot. M. S.
- k. 3424 pismo KP (...) dot. poszukiwań M. S.
- k. 4054-4055 informacja US w S. dot. wyceny pojazdów mechanicznych
- k. 88, 305-306, 2414-2417 zeznania B. B.

Samochód (...) został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji, a po stwierdzeniu przerobienia indywidualizujących go numerów VIN, wydany pełnomocnikowi firmy ubezpieczeniowej. Do chwili zatrzymania tego pojazdu, jego wyłącznym użytkownikiem była B. B..

Dowody:

- k. 89-91 protokół zatrzymania rzeczy
- k. 92-97 protokół oddania rzeczy na przechowanie
- k. 887 postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 4.12.2012 r.
- k. 88, 305-306, k. 2414-2417 zeznania B. B.

W marcu 2012 roku P. P. (1) zaproponował Z. S. nabycie samochodu marki (...), informując, że w S. jest osoba o nazwisku Z., która oferuje taki samochód do sprzedania. Z uwagi na wcześniejszą znajomość Z. S. miał zaufanie do P. P. (1), dlatego zdecydował się na zakup mimo, że nie oglądał pojazdu. Pomimo, że P. P. (1) wskazywał, że jest tylko pośrednikiem przy planowanej transakcji, zajmował się wszystkimi czynnościami poprzedzającymi sprzedaż tego samochodu.

Dowód:

- k. 1166-1167, 1227-1228, 4785v-4786 zeznania Z. S.

Samochód (...), zgodnie z dokumentami, został sprowadzony przez S. B. z terytorium Niemiec, który w dniu 24 marca 2012 roku podpisał umowę sprzedaży z F. A., zamieszkałym w B., za kwotę 11.300 Euro.

Dowody:

- k. 9 potwierdzenie zapłaty akcyzy
- k. 10 umowa sprzedaży samochodu (...)

Faktycznie S. B. nie sprowadził tego samochodu, a jedynie podpisał umowę jego sprzedaży oraz dokumenty niezbędne dla potwierdzenia jego sprowadzenia w zamian za spłatę jego zadłużenia w Urzędzie Skarbowym. Postąpił tak na prośbę P. P. (1).

Dowody:

- k. 1166-1167, 1227-1228 zeznania Z. S.
- k. 2571-2573, 3357-3359, 4604v-4605 zeznania S. B.

k. 19-523, 3162-3170 dokumentacja dot. podatnika S. B.

k. 558-571 dokumentacja dot. podatnika Z. S.

W dniu 28 marca 2012 roku została podpisana umowa komisowa pomiędzy M. Z. a S. B., dotycząca samochodu marki (...) nr VIN (...), ustalająca jego wartość na kwotę 120.000 złotych. Na podstawie tej umowy przeniesiono własność pojazdu na rzecz M. Z., który jednak nie przekazał na rzecz S. B. jakichkolwiek środków pieniężnych.

Dowody:

k. 8 faktura VAT nr (...) z dnia 28.03.2012 r.

k. 13 umowa komisowa nr 01/03/12

k. 519-523 dokumentacja dot. podatnika S. B.

k. 2571-2573, 3357-3359, 4604v-4605 zeznania S. B.

Tego samego dnia samochód został nabyty za kwotę 128.000 złotych przez Z. S., który podpisał umowę kredytu dotyczącą tego pojazdu z (...), zabezpieczoną poprzez przeniesienie własności pojazdu na rzecz banku. W dniu 29 marca 2012 roku (...) w S. wydał zaświadczenie potwierdzające, że na pojeździe sprowadzonym przez S. B. nie ciąży obowiązek uiszczenia podatku od towarów i usług. W dniu 30 marca 2012 roku Z. S. złożył wniosek o rejestrację samochodu osobowego marki (...). Tego samego dnia w Starostwie Powiatowym w P. wydano decyzję o czasowej rejestracji pojazdu, nadając mu tablicę rejestracyjną (...). Z. S. uzyskał kredyt na zakup pojazdu i środki te zostały przelane na konto M. Z., który bezpośrednio po wpłynięciu tych środków wypłacił je w całości w kilku oddziałach bankowych. Pomimo tego Z. S. nie uzyskał nabytego samochodu, a jego aktualne miejsce przechowywania nie jest znane. Na pisemne wezwanie do wydania pojazdu, nie otrzymał od M. Z. odpowiedzi. Wszystkimi czynnościami poprzedzającymi nabycie tego pojazdu zajmował się P. P. (1).

Dowody:

k. 1166-1167, 1227-1228, 4785v-4786 zeznania Z. S.

k. 2571-2573, 3357-3359, 4604v-4605 zeznania S. B.

k. 1387 protokół zajęcia ruchomości

k. 1395 pismo (...) dot. zakupu pojazdu przez Z. S.,

k. 1586 dokumentacja dot. nabycia pojazdu przez Z. S.

k. 2067-2072 dokumentacja (...)

k. 3592-3597 protokół przeszukania mieszkania M. Z. z załącznikami

k. 1278-1281 historia rachunku (...) S.A. M. Z.

P. P. (1) zdecydował też o zakupie przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. kolejnego samochodu (...) o numerze VIN (...). Wedle treści dokumentów, sprowadzającym pojazd był H. J., który miał zakupić go od A. M. zamieszkałego w H.. Faktycznie w tym czasie H. J. nie dysponował środkami pozwalającymi na zakup pojazdu, a A. M. nigdy nie posiadał tego rodzaju pojazdu i wskazał, że jego podpis na umowie sprzedaży został podrobiony. Ponadto dokumenty tego pojazdu, zostały podrobione w nieustalonym czasie i miejscu przez nieustaloną osobę. Z informacji uzyskanych z Urzędu ds. Ruchu z siedzibą w H. wynika, że dowód rejestracyjny nr (...) nie został wystawiony na rzecz A. M.. Dokument ten został w całości podrobiony, a jego blankiet nie znajduje się na liście poszukiwanych

dokumentów. Niemieckie tablice rejestracyjne o numerach (...), które według dokumentów miały przynależeć do w/w pojazdu, nie zostały przypisane do samochodu (...), lecz do (...), będącego własnością A. M., który to samochód został wyrejestrowany w dniu 20 kwietnia 2010 roku. Następnie w/w tablice rejestracyjne zostały przypisane do samochodu (...), będącego własnością tego obywatela Niemiec, a w sierpniu 2010 roku samochód ten został uszkodzony na terenie Turcji i pozostawiony tam przez dotychczasowego właściciela.

Natomiast samochód (...) o numerze VIN (...) został zarejestrowany na terytorium Niemiec w dniu 9 grudnia 2011 roku i nie został wyrejestrowany.

Dowód:

k. 3327-3333 dokumenty dot. pomocy prawnej z Niemiec

k. 731-739 dokumentacja dot. podatnika H. J.

W dniu 9 lutego 2012 roku H. J. złożył wniosek o wydanie zaświadczenia potwierdzającego brak obowiązku uiszczenia podatku VAT, w związku ze sprowadzeniem pojazdu marki (...) o numerze VIN (...). Następnie tego samego dnia odebrał zaświadczenie wystawione przez (...) w S.. W dniu 3 kwietnia 2012 roku H. J. zawarł umowę komisową nr (...) z (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., określając wartość pojazdu na kwotę 115.000 złotych. Z treści tej umowy wynikało, że jest to w istocie umowa sprzedaży, a sprzedający przenosi na rzecz tej spółki własność samochodu i jednocześnie kupujący kwituje odbiór pojazdu. Samochód ten został zarejestrowany na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. w dniu 20 kwietnia 2012 roku. Faktycznie nie doszło do przekazania żadnych pieniędzy na rzecz H. J.. Obecnie mężczyzna nie żyje.

W tym czasie B. Ł., prowadzący firmę pod nazwą (...) z siedzibą w G., był zainteresowany zakupem samochodu w związku z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą. Propozycję pośrednictwa w kupnie pojazdu złożył mu telefonicznie w dniu 12 kwietnia 2012 roku nieustalony mężczyzna, przedstawiający się jako Z. J., który poznał go z P. P. (1). Podczas spotkania w centrum handlowym (...) P. P. (1) zaproponował B. Ł. kupno dwóch pojazdów za 200.000 złotych albo jednego za 125.000 złotych. B. Ł. zdecydował się na zakup (...), o numerze VIN (...), sprowadzanej z Niemiec, a tytułem zaliczki przekazał bez pokwitowania w G., przy ul. (...), w nieustalonym dniu kwietnia 2012 roku mężczyźnie, przedstawiającemu się jako Z. J., kwotę 25.000 złotych. Formalnie sprzedającym samochód była firma (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., na podstawie faktury VAT marża nr 2/04.2012 z dnia 18 kwietnia 2012 roku. Mężczyzna podający się za Z. J. powiedział, że dalszymi czynnościami związanymi z dostarczeniem pojazdu będzie zajmować się P. P. (1), który ma znajomego w (...), mogącego pomóc w uzyskaniu kredytu. Dokumenty niezbędne dla uzyskania kredytu zostały przekazane przez B. Ł. K. G., którego wskazał mu P. P. (1). W późniejszym czasie P. P. (1) zażądał dodatkowych 25.000 złotych za zamówione auto, a gdy B. Ł. odmówił, zaprzestał kontaktowania się z nim. B. Ł. uzyskał w dniu 18 kwietnia 2012 roku kredyt na zakup tego samochodu. Ostatecznie B. Ł. nie otrzymał jednak zakupionego samochodu, a jedynie dokumenty pojazdu. Aktualne miejsce przechowywania pojazdu nie jest znane.

Dowody:

k. 88, 305-306, 2414-2417, 4527v-4528 zeznania B. B.

k. 731-739 dokumentacja dot. podatnika H. J.

k. 293-294, 1160-1161, 3240-3241, 4572 zeznania B. Ł.

k. 252-284 dokumentacja dot. rejestracji pojazdu (...)

k. 295-296 protokół zatrzymania rzeczy

k. 297, 1627 faktura VAT nr (...)

k. 298-301 umowa kredytu zawarta przez B. Ł.

- k. 1523 pismo (...) w S. dot. czynności poszukiwawczych
- k. 1619-1620 wniosek o udzielenie kredytu na zakup pojazdu
- k. 1621-1624 umowa kredytowa zawarta przez B. Ł.
- k. 1625-1626 umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie
- k. 1749-1785 dokumentacja dot. rejestracji pojazdu (...) nabytego przez B. Ł.
- k. 2128 akt zgonu H. J.
- k. 2821-2822 informacja PESEL dot. Z. J. (P.)
- k. 2823-2825 informacja PESEL dot. Z. J. (S.)
- k. 2826-2828 informacja PESEL dot. Z. J. (S.),
- k. 3599 notatka urzędowa dot. pojazdów (...) sp. o.o.
- k. 3648-3654 protokół zatrzymania rzeczy wraz z dokumentacją (...) sp. z o.o.
- k. 2995-2996 zeznania Z. J.
- k. 4050-4051 zeznania Z. J.

Pieniądze z tytułu kredytów i leasingów, zarówno (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., jak i kupujących od firmy auta, B. B. przekazywała P. P. (1).

Dowód:

- k. 88, 305-306, 2414-2417, 4527v-4528 zeznania B. B.
- k. 1404-1443 historia rachunku bankowego (...) sp. z o.o.

Kolejne dwa przypadki pośredniczenia przez P. P. (1) w zbywaniu pochodzących z kradzieży pojazdów miały miejsce we wrześniu 2012 roku, w związku z funkcjonowaniem (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., dalej w skrócie (...) sp. z o. o. Wskazana spółka planowała bowiem rozpoczęcie działalności związanej z wynajmem pojazdów osobowych. W związku z tym, jej pracownik J. G. zajął się poszukiwaniem samochodów, które mogłyby nabyć spółka. Poszukiwane przez niego pojazdy miały być nowe lub prawie nowe i w dobrym stanie technicznym. J. G. szukał samochodów w komisach i zostawiał numer kontaktowy, gdyby pojawił się interesujący go pojazd. Po pewnym czasie skontaktował się z nim P. P. (1), przedstawiając się jako pośrednik w handlu samochodami.

Dowody:

- k. 17-19, 2006-2009, 4572v-4573 zeznania J. G.
- k. 1895-1900, 4590-4591 zeznania A. J.
- k. 2010-2013, 4591 zeznania K. J.

Pierwszym z pojazdów, które zaproponował (...) sp. z o.o. była(...)o numerze VIN (...). Pojazd ten został skradziony na terytorium Niemiec w okresie pomiędzy dniem 26 a 27 kwietnia 2012 roku, na szkodę A. A.. W chwili kradzieży samochód nie był uszkodzony, a jego wartość oceniono na kwotę 20.630 Euro. Następnie w nieustalonym czasie i miejscu, pomiędzy dniem 27 kwietnia 2012 roku a dniem 7 maja 2012 roku, pola numerowe tego pojazdu, zawierające

numer VIN, zostały przerobione poprzez modyfikację pierwotnego numeru VIN (...) na numer VIN (...), a tabliczka znamionowa, znajdująca się wewnątrz pojazdu została wykonana i zamontowana niefabrycznie.

Dowód:

k. 17-19, 2006-2009, 4572v-4573 zeznania J. G.

k. 415-418 opinia z zakresu badań mechanoskopijnych

k. 1148-1149 zaświadczenie dot. zawiadomienia o przestępstwie KP w B.

k. 2707-2715 dokumenty dot. pomocy prawnej z Niemiec

Wedle treści dokumentów samochód ten został sprowadzony przez K. D.. Wymieniony faktycznie nie posiadał środków pozwalających na zakup pojazdu, a P. P. (1) oraz nieznaną K. D. mężczyzna, których spotkał w okolicach swojego miejsca zamieszkania, poprosili go o zarejestrowanie samochodu w zamian za 300 złotych.

Dowód:

k. 739-746 dokumentacja dot. podatnika K. D.

k. 579-597 dokumentacja dot. rejestracji pojazdu H. (...)

k. 2568-2570, 3088-3090, 4658 w części zeznania K. D.

Z tej kwoty K. D. otrzymał na początku 150 złotych, a pozostałą część miał dostać po zakończeniu formalności związanych z rejestracją samochodu. P. P. (1) tłumaczył mu, że nie może zarejestrować samodzielnie samochodu, ponieważ toczą się przeciwko niemu postępowania komornicze. K. D. zgodził się zarejestrować pojazd, a następnie podpisał się na umowie sprzedaży pojazdu z dnia 7 maja 2012 roku, wskazującej na kwotę sprzedaży 11.400 Euro. W dniu 9 maja 2012 roku K. D. złożył wniosek o wydanie zaświadczenia potwierdzającego brak obowiązku uiszczenia podatku VAT, w związku ze sprowadzeniem pojazdu marki (...) o numerze VIN (...). Tego samego dnia odebrał zaświadczenie wystawione przez (...) w S., a w Urzędzie Skarbowym był razem z P. P. (1). Wszelkie negocjacje poprzedzające sprzedaż samochodu (...) sp. z o.o. prowadził P. P. (1). Był też razem z K. D. w siedzibie kupującego w związku z zawarciem umowy sprzedaży tego samochodu.

Dowody:

k. 17-19, 2006-2009, 4572v-4573 zeznania J. G.

k. 512-516, 4529v-4530 zeznania R. Ś.

k. 2213-2215, 4625 zeznania D. J.

k. 2568-2570, 3088-3090, 4658 w części zeznania K. D.

W dniu 3 września 2012 roku K. D. zawarł z (...) sp. z o.o. umowę sprzedaży samochodu (...) za kwotę 94.500 złotych. K. D. pomimo podpisania pokwitowania odbioru części ceny w gotówce, tj. 90.000 złotych, nie uzyskał faktycznie żadnych pieniędzy, a P. P. (1) wytłumaczył mu, że w późniejszym czasie wpłyną one przelewem tytułem sprzedaży samochodu. Jednakże K. D. nie otrzymał żadnego dodatkowego wynagrodzenia od P. P. (1).

Dowody:

k. 2568-2570, 3088-3090, 4658 w części zeznania K. D.

k. 22-23 protokół oględzin samochodu (...)

k. 57-63 umowa leasingu operacyjnego nr K 158803

k. 64 kserokopia dokumentu KW – K. D.

k. 65 umowa sprzedaży samochodu (...) z dnia 7.05.2012 r.

k. 68-69 umowa sprzedaży pojazdu (...)

Samochód (...) został zatrzymany w październiku 2012 roku przez funkcjonariuszy Policji, a po stwierdzeniu przerobienia indywidualizujących go numerów VIN wydany pełnomocnikowi firmy ubezpieczeniowej.

Dowody:

k. 14-16 protokół zatrzymania rzeczy

k. 1159 postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 16.01.2013 r.

Ponadto P. P. (1) zaproponował (...) sp. z o.o. zakup samochodu (...) o numerze VIN (...). Oferowany pojazd wraz z oryginalnymi kluczami został skradziony w okresie pomiędzy dniem 11 a 12 lutego 2012 roku na terytorium Niemiec w miejscowości O., z komisji samochodowego. W chwili kradzieży samochód nie był uszkodzony, a jego wartość szacowała się na poziomie 30.000 Euro.

Dowody:

k. 426-429 zawiadomienie o przestępstwie złożone w KP O.

k. 430-433 dokumentacja dot. kradzieży pojazdu (...)

k. 2876-2886 dokumenty dot. pomocy prawnej z Niemiec

W okresie pomiędzy dniem 12 lutego 2012 roku a dniem 20 sierpnia 2012 roku, w nieustalonym czasie i miejscu, pola numerowe tego pojazdu, zawierające numer VIN, zostały przerobione poprzez modyfikację pierwotnego numeru (...) na numer (...), a tabliczka znamionowa znajdująca się wewnątrz pojazdu, została wykonana i zamontowana niefabrycznie.

Dowody:

k. 17-19, 2006-2009, 4572v-4573 zeznania J. G.

k. 14-16 protokół zatrzymania rzeczy

k. 20-21 protokół oględzin samochodu (...)

k. 48 umowa sprzedaży samochodu (...) z dnia 3.09.2012 r.

k. 50-56 umowa leasingu operacyjnego nr K 158806

k. 408-411 opinia z zakresu badań mechanoskopijnych – (...) nr (...),

k. 598-613 dokumentacja dot. rejestracji pojazdu (...) nr (...)

Wedle treści dokumentów, pojazd ten został sprowadzony przez S. B., który w dniu 10 sierpnia 2012 roku podpisał umowę zakupu samochodu za kwotę 15.000 Euro. Następnie w dniu 20 sierpnia 2012 roku odebrał wystawione przez III Urząd Skarbowy w S. zaświadczenie potwierdzające brak obowiązku uiszczenia podatku VAT, w związku ze sprowadzeniem pojazdu. W rzeczywistości S. B. nie miał środków pieniężnych pozwalających na sprowadzenie

samochodu, a podpisał dokumenty związane z jego zakupem i zarejestrował go na prośbę nieustalonych mężczyzn. W zamian za udzieloną pomoc, w/w osoby miały spłacić zadłużenie S. B. w Urzędzie Skarbowym. P. P. (1) brał udział w negocjacjach poprzedzających sprzedaż tego samochodu na rzecz (...) sp. z o.o. W ich wyniku w dniu 3 września 2012 roku S. B. zawarł z (...) sp. z o.o. umowę sprzedaży samochodu marki (...) za kwotę 89.000 złotych. P. P. (1) był wtedy obecny w siedzibie (...) sp. z o.o. wraz ze S. B.. Nabywca pojazdu zawarł umowę leasingu operacyjnego nr (...) z (...) sp. z o.o., dotyczącą finansowania zakupu samochodu (...). Zgodnie z zawartą umową sprzedaży, ustalona cena samochodu była płatna gotówką w kwocie 8.900 złotych, a pozostała kwota przelewem. S. B., pomimo pokwitowania odbioru środków pieniężnych w gotówce, faktycznie nie otrzymał żadnych pieniędzy. Następnie na polecenie P. P. (1) otworzył w dniu 6 września 2012 roku rachunek bankowy w (...)S.A. W dniach 21 i 24 września 2012 roku wypłacił z niego łącznie 80.000 złotych, jakie wpłynęły w związku z zawartą umową sprzedaży pojazdu. Pieniądze te przekazał P. P. (1) oraz nieustalonemu mężczyźnie.

Dowody:

k. 2571-2573, 3357-3359, 4604v-4605 zeznania S. B.

k. 512-516, 4529v-4530 zeznania R. Ś.

k. 2213-2215, 4625 zeznania D. J.

k. 1402-1403 historia rachunku bankowego S. B.

k. 50-56 umowa leasingu operacyjnego nr(...)

k. 67 umowa sprzedaży samochodu (...) z dnia 10.08.2012 r.

k. 70-72 umowa sprzedaży samochodu (...)

k. 598-613 dokumentacja dot. rejestracji pojazdu (...) nr (...)

Samochód (...) został zatrzymany w październiku 2012 roku przez funkcjonariuszy Policji, a po stwierdzeniu przerobienia indywidualizujących go numerów VIN wydany pełnomocnikowi firmy ubezpieczeniowej.

Dowody:

k. 14-16 protokół zatrzymania rzeczy

k. 880 postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych z 29.11.2012 r.

R. B. zmarł w dniu 28 kwietnia 2012 roku. Mężczyzna nie zajmował się pośrednictwem przy sprzedaży pojazdów mechanicznych ani nie posiadał w latach 2011 – 2012 znacznych kwot pieniężnych. L. S. (1) zmarł w dniu 16 listopada 2012 roku. Wymieniony przed śmiercią również nie zajmował się sprowadzaniem pojazdów mechanicznych z terytorium Niemiec bądź pośrednictwem w ich obrocie.

Dowody:

k. 3171 akt zgonu R. B.

k. 3515 zeznania I. K.

k. 3522 zeznania R. B.

k. 3519-3520, 3671-3672, 4657-4658 zeznania D. B. (2)

k. 3516-3518, 3673-3674, 4656-4657 zeznania J. B.

k. 3173 akt zgonu L. S. (1)

k. 3902 zeznania K. S.

k. 3904-3905 zeznania P. G.

M. Z. ma 26 lata. Jest kawalerem, bez dzieci. Ma średnie wykształcenie. Na dzień 23 grudnia 2014 roku utrzymywał się z pracy magazyniera, uzyskując miesięcznie dochód 1700 złotych brutto. Nie ma majątku. Nie był dotychczas karany. Nie leczy się psychiatrycznie i odwykowo.

Dowody:

k. 4300 dane osobopoznawcze

k. 4487v oświadczenie oskarżonego

k. 4770 informacja z Krajowego Rejestru Karnego

P. P. (1) ma 48 lata. Jest żonaty, ale pozostaje w związku faktycznym z A. G.. Ma dwoje dzieci z małżeństwa. Na dzień 23 grudnia 2014 roku utrzymywał się z pracy zaopatrzeniowca restauracji, uzyskując miesięcznie dochód 1500 – 1800 złotych netto. Nie ma majątku. Nie był dotychczas karany. Nie leczy się psychiatrycznie i odwykowo.

Dowody:

k. 3381 dane osobopoznawcze

k. 4528 oświadczenie A. G.

k. 4487v oświadczenie oskarżonego

k. 4771 informacja z Krajowego Rejestru Karnego

Przesłuchany w charakterze podejrzanego M. Z. nie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej na prośbę A. K. oraz P. P. (1), którzy poinstruowali go, w jaki sposób należy założyć firmę. W tym czasie nie posiadał środków pieniężnych pozwalających mu na rozpoczęcie działalności gospodarczej. W trakcie prowadzenia firmy, samodzielnie nie znalazł żadnego z klientów zainteresowanych zakupem lub zbyciem samochodu, a wszystkie transakcje związane z komisem samochodowym były wynikiem wyszukania samochodów przez P. P. (1). W chwili, gdy była zawierana umowa komisowa przez M. Z., na konkretny samochód był już nabywca znaleziony przez P. P. (1). M. Z. ograniczał się jedynie do podpisywania umów komisowych, przy czym nie widział osób, które miały być drugą stroną takich kontraktów. Opierał się jedynie o przedstawiane mu przez P. P. (1) kserokopie dowodów osobistych tych osób. Nie widział również żadnego z samochodów, co do których podpisał umowę komisową w ramach prowadzonej działalności. Pomimo zapisów w umowach, że przekazał on kwotę zakupu osobie sprowadzającej samochód z zagranicy, faktycznie nie dochodziło do takich sytuacji. M. Z. nie wystawiał również samodzielnie faktur związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, a robił to P. P. (1). Nie sprawdzał w żaden sposób legalności pochodzenia samochodów, które oferował w ramach komisum ponieważ uważał, że wystarczające będzie oparcie się o lekturę przedkładanych mu dokumentów. M. Z. nie pobierał pieniędzy w gotówce za sprzedane samochody, a robił to P. P. (1). W przypadku wypłaty środków pieniężnych z jego rachunku bankowego, przekazywał je A. K. bądź P. P. (1). Co do samochodu sprzedanego Z. S. potwierdził on zbycie pojazdu temu pokrzywdzonemu i wskazał, że w późniejszym czasie otrzymał wezwanie do zapłaty, jednak nie zareagował na nie, ponieważ od A. K. dowiedział się, że powód przesłania tego wezwania był błahy, lecz nie był w stanie wskazać go konkretnie. W ocenie M. Z. znaczenie ma fakt, że Z. S. nie zainicjował w stosunku do niego postępowania cywilnego i wobec tego nie kontaktował się z nim w żaden sposób. W aktualnej ocenie oskarżonego, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w postaci komisum samochodowego, był on tak zwanym „słupem”. Odnosząc się do zabezpieczonych w toku przeszukania

swojego mieszkania faktur wystawionych przez firmę (...) w związku z wykonanymi pracami blacharskimi, wskazał, że otrzymał je od A. K. na potrzeby prowadzonego w stosunku do niego postępowania podatkowego przez Urząd Skarbowy w S., a związanego z prowadzeniem komisju samochodowego (k. 4068 – 4076, 4086 – 4087).

Przed sądem w dniu 23 grudnia 2014 roku ponownie nie przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów i odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Wcześniejsze wyjaśnienia potwierdził (k. 4487 verte).

Przesłuchany w charakterze podejrzanego P. P. (1) nie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Wskazał, że nie miał świadomości, że samochody w nabywaniu których pośredniczył, pochodziły z kradzieży. Pojazdy te były mu oferowane przez R. B., pseudonim (...), który zajmował się ich sprowadzaniem wraz z L. S. (2). Pieniądze z tytułu dokonywanych transakcji otrzymywali R. B. oraz osoby, które były właścicielami samochodów. Wedle jego wiedzy R. B. zmarł w kwietniu 2012 roku i ujawniono przy nim pieniądze, które otrzymał od oskarżonego, w związku ze sprzedażą jednego z samochodów. Swoje wynagrodzenie otrzymywał bądź bezpośrednio od M. Z. bądź od przedstawicieli firmy (...). Oskarżony zaprzeczył, aby zabierał M. Z. dokumenty dotyczące prowadzenia komisju samochodowego. Poznał go za pośrednictwem A. K.. Zdarzały się sytuacje, w których oskarżony odbierał faktury dotyczące sprzedaży pojazdów za pośrednictwem komisju samochodowego od M. Z. bądź A. K.. W przypadku samochodu, który miał nabyć Z. S., to pokrzywdzony miał zgłosić się do P. P. (1) z prośbą o pomoc w uzyskaniu kredytu na zakup samochodu. W związku z tym, oskarżony poprosił M. Z. o wystawienie faktury dotyczącej sprzedaży tego pojazdu. Po roku od chwili wystawienia tej faktury dowiedział się, że Z. S. zażądał od M. Z. zwrotu pieniędzy lub samochodu. Następnie spotkał się ze Z. S., który zapewnił go, że powodem przesłania takiego wezwania była chęć uniemożliwienia uzyskania środków pieniężnych z tytułu sprzedaży tego samochodu przez byłą żonę pokrzywdzonego. Podczas konfrontacji przeprowadzonych pomiędzy oskarżonym a S. B. oraz K. D., podtrzymał on uprzednio złożone wyjaśnienia (k. 3013 – 3024, 3053 – 3055, 3088 – 3090, 3240 – 3241, 3357 – 3359, 3615 – 3622, 3969 – 3971, 4006 – 4009).

Przed sądem w dniu 23 grudnia 2014 roku ponownie nie przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów i odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Wcześniejsze wyjaśnienia potwierdził (k. 4488).

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że wskazane w zarzutach I, II, V i VI pojazdy pochodziły z przestępstw opisanych powyżej. Pewne jest również, że te samochody oraz określone pozostałymi zarzutami, były przedmiotem umów cywilnoprawnych, również opisanych w podstawie faktycznej rozstrzygnięcia. Tych ustaleń nie kwestionowali uczestnicy tych transakcji, w tym biorący w nich udział, w różnych rolach, oskarżeni. Ponadto zostały one potwierdzone przytoczonymi już dokumentami, w szczególności sprzedaży, rejestracji, ale też opłacania należności publicznoprawnych, czy historii rachunków bankowych.

W świetle wyjaśnień oskarżonych wymagało natomiast ustalenia, czy mieli świadomość, że obrót wskazanymi pojazdami był realizowany w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, poprzez doprowadzenie pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Wymienieni w tym zakresie składali wykluczające się relacje, w tym M. Z. sytuował P. P. (1) jako inicjatora i realizatora transakcji sprzedaży, a ten wskazywał na nieżyjącego już R. B., jako osobę, która oferowała przedmiotowe samochody do sprzedaży, a następnie pobierała za nie zapłatę. Wedle oskarżonego wymieniony sprowadzał samochody z zagranicy razem z L. S. (2). Obaj oskarżeni, choć w różny sposób, wskazywali na udział w procedurze również A. K.. Wyjaśnienia oskarżonych, w zakresie ich roli w opisanych zarzutami zachowaniach, są nieprawdziwe.

Przede wszystkim w oparciu o analizę akt postępowania Ds. 603/12 Prokuratury Rejonowej w Świnoujściu dotyczących zgonu R. B., w tym kategorycznych zeznań świadków I. K., D. B. (2) i J. B. ustalono, że R. B. nie zajmował się pośrednictwem przy sprzedaży pojazdów mechanicznych, jak też nie posiadał w latach 2011 – 2012 znacznych kwot pieniężnych. Z zeznań K. S. i P. G. nie wynika również, żeby L. S. (2) też zajmował się sprowadzaniem pojazdów mechanicznych z terytorium Niemiec bądź pośrednictwem w ich obrocie. Oskarżony P. twierdząc inaczej podał więc nieprawdę. Podobnie należy ocenić zeznania złożone przez W. K.. Wymieniony, jak wynika z jego relacji, był nie tylko znajomym oskarżonego, ale łączyły ich szerokie więzi biznesowe. Stąd podając wbrew jakimkolwiek dowodom, w

tym z dokumentów, że R. B. i L. S. (1) handlowali z oskarżonym samochodami, ewidentnie chciał wzmocnić linię obrony oskarżonego, wiedząc, że bezpośrednio jej nie można zweryfikować z uwagi na zgon obu mężczyzn. Poza tym te ustalenie popierają też kolejne dowody.

W szczególności z zeznań B. B. (k. 88, 305 – 306, 2414 – 2417, 4527v – 4528) wprost wynika, że pieniądze z tytułu kredytów i leasingów, zarówno (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., jak i kupujących od firmy auta, B. B. przekazywała P. P. (1). Powyższe twierdzenie znajduje poparcie w historii rachunku bankowego (...) sp. z o.o. (vide k. 1404 – 1443). Dodatkowo zarówno ta świadek, ale też D. B. (1) relacjonowali, że to oskarżony podejmował wszystkie czynności związane z zakupami i sprzedażami samochodów. To wymieniony inicjował działania (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. w tym zakresie, następnie „przeprowadzał” przedstawicieli spółki przez procedury kredytowe lub leasingowe, by ostatecznie pobrać wypłacone środki. W świetle jego wyjaśnień naturalnym natomiast byłoby wskazanie rachunku właściciela pojazdu do zapłaty, a w przypadku sprzedaży – pozostawienie pieniędzy w spółce. O ile przedmiotem zarzutów nie jest działanie oskarżonych związane z samochodem (...) o numerze VIN (...), bo wobec spłaty rat za wypożyczenie pojazdu, poprzez obniżenie wynagrodzenia lub premii P. P. (1), w związku z usługami świadczonymi przez w/w na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., ten pokrzywdzony nie był zainteresowany ściąganiem oskarżonego, a prokurator uznał, że nie doszło do przestępstwa oszustwa na jego szkodę, ustalone zachowania oskarżonych przeczą ich twierdzeniom o braku świadomości pochodzenia pojazdu, jak też ich marginalnej roli.

W świetle zeznań B. B. i D. B. (1) i w tym przypadku P. P. (1) przywiózł do K. dokumenty niezbędne do rejestracji samochodu, a następnie udał się do Starostwa Powiatowego w K. wraz z B. B., gdzie dokonał wszystkich formalności rejestrując ten samochód. Wedle treści dostarczonych przez oskarżonego dokumentów, pojazd ten miał zostać sprowadzony przez T. B. i zakupiony od M. L. zamieszkałego w M., prowadzącego w Niemczech firmę (...). W rzeczywistości M. L. nie sprzedawał lub kupował samochodu marki (...), co wynika z dokumentacji pomocy prawnej z Niemiec (vide k. 3064 – 3067). Ponadto T. B. nie posiadał środków pozwalających na zakup samochodu (vide k. 333 – 335, 2640 – 2643, 4499v – 500 zeznania T. B.). W okresie 2011 – 2012 roku w/w nie zgłaszał też żadnych czynności cywilnoprawnych we właściwym, ze względu na miejsce jego zamieszkania, urzędzie skarbowym, a w 2010 roku osiągnął dochód w wysokości 4670,40 złotych, w 2011 roku dochód w wysokości 7737,60 złotych (vide k. 676 – 688 dokumentacja I Urzędu Skarbowego w S.). W oparciu o zeznania T. B. pewnie ustalono, że w grudniu 2011 roku spotkał osobę, która musiała współpracować z P. P. (1), bo przecież ten podejmował dalsze działania związane z pojazdem. T. B. zgodził się odpłatnie zalegalizowanie pojazdu na siebie, co nastąpiło. Istotne jest dalej to, że nie jest przypadkiem, iż dniu 17 grudnia 2011 roku podpisał umowę komisową nr 4 z M. Z., określającą wartość samochodu na kwotę 146.000 złotych. Umową tą przeniósł własność pojazdu na rzecz M. Z., a mimo tego nie uzyskał z jej tytułu jakiegokolwiek wynagrodzenia, co potwierdza, że były to czynności fikcyjne, ale też odpowiednio sytuuje w nich również osobę oskarżonego Z.. Ten bowiem w dniu 19 grudnia 2011 roku sprzedał samochód (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., a pieniądze z tego tytułu uzyskał nie M. Z., a P. P. (1). Następnie ten go użytkował w oparciu o umowę dzierżawy. Ta chronologia faktów przeczy jego twierdzeniom, ale też współoskarżonego, że jedynie pośredniczył pomiędzy sprzedawcą samochodu, a pokrzywdzoną spółką, zupełnie nie znając pochodzenia przedmiotu sprzedaży.

Analogiczne działania oskarżeni podjęli w związku z samochodem (...) o przerobionym numerze VIN (...), fabrycznie – (...). Pewne jest, że wskazany pojazd został skradziony w okresie pomiędzy dniem 11 a 12 grudnia 2011 roku na terytorium Niemiec, z terenu firmy (...), co wynika z kolejnych dokumentów pomocy prawnej z Niemiec (vide k. 2604 – 2633). P. P. (1) oferując ten pojazd miał świadomość, że samochód pochodzi z kradzieży. Wedle bowiem treści dokumentów, pojazd ten miał być bowiem sprowadzony przez Ł. W., który podpisał się na umowie sprzedaży pojazdu z dnia 15 grudnia 2011 roku, wskazującej na kwotę sprzedaży 11.200 Euro. Faktycznie mężczyzna nie posiadał środków pozwalających na jego sprowadzenie, a podpisał umowę kupna pojazdu na prośbę nieustalonej osoby, w zamian za co uzyskał 500 złotych (vide k. 2652 – 2653, 4626v zeznania Ł. W., k. 747 – 763 dokumentacja dot. podatnika Ł. W.). W tym czasie w Polsce wartość w/w pojazdu szacowała się w przedziale pomiędzy 65.100 a 110.500 złotych (vide k. 4054 – 4055 informacja dot. wyceny pojazdów mechanicznych). W dniu 28 grudnia 2011 roku M. Z. zbył ten samochód za kwotę 92.000 złotych na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.. Przedmiotowa transakcja była fikcyjna, ponieważ i w tym przypadku nie doszło do wypłaty na rzecz komisariusza samochodowego M. Z. w/w kwoty pieniężnej,

a samo ekspresowe zbycie samochodu miało utrudnić ewentualne kierowanie roszczeń windykacyjnych przez jego właściciela. Zamierzeniem M. Z. i P. P. (1) było bowiem dokonanie kolejnej transakcji dotyczącej tego samochodu. W dniu 13 stycznia 2012 roku Ł. W. złożył wniosek o wydanie zaświadczenia potwierdzającego brak obowiązku uiszczenia podatku VAT, w związku ze sprowadzeniem pojazdu marki (...) o numerze VIN (...). Tego samego dnia odebrał również zaświadczenie z II Urzędu Skarbowego w S. (vide k. 147 – 197 dokumentacja dot. rejestracji pojazdu (...)). Po podpisaniu umowy zbycia samochodu na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. ten podmiot nie miał obowiązku przerejestrowania pojazdu, chcąc go sprzedać dalej. Jednak to P. P. (1) poprosił B. B. o umożliwienie dokonania tej czynności, na co w/w przystała, będąc przeświadczona, że wszystkie te działania są podyktowane chęcią nabycia udziałów w spółce przez wymienionego. Faktycznym celem P. P. (1) było nie tylko wykazanie wyższej wysokości obrotów wskazanej spółki, ale utrudnienie możliwości odzyskania samochodu przez pokrzywdzonego, w przypadku ujawnienia faktu przerobienia numerów VIN pojazdu. Nie było to przypadkowe, a ostatecznie zaplanowane działanie na szkodę A. G. (poprzednio Ś.). O ile więc wymieniona nabyła samochód (...) pochodzący z przestępstwa, mogła nie mieć świadomości, choć budzi to wątpliwości, że pośredniczył w tym oskarżony P.. Samochód bowiem finalnie sprzedała (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., a nie oskarżony, jednak to on go jej wydał, jak też przedstawił ofertę zakupu. Uwzględniając, że na przełomie lat 2011/2012 wymienieni nie byli w związku nieformalnym, a jak wynika z twierdzeń pokrzywdzonej dopiero się poznali (vide k. 4528 verte), nie jest nieprawdopodobne, że oskarżony działał wówczas na jej szkodę. Takie działanie mogło być wątpliwe, oceniając je z perspektywy zasad logiki i doświadczenia życiowego, dopiero w czasie, kiedy byli w związku, ale ten rozpoczął się w 2014 roku (vide k. 4528 verte). Rzeczywisty cel transakcji sprzedaży podważa też kwota za którą sprzedano samochód, tj. 90.000 złotych. Taka cena nie była racjonalna z ekonomicznego punktu widzenia, ponieważ była niższa niż kwota zakupu pojazdu przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.. Faktycznie było możliwe zaproponowanie takiej ceny A. G., bo przeniesienie własności samochodu przez M. Z. w grudniu 2012 roku było nieodpłatne i podyktowane wyłącznie chęcią utrudnienia odzyskania tego pojazdu przez pokrzywdzonego, w przypadku ujawnienia przerobienia numerów identyfikujących ten samochód. P. P. (1) i M. Z. wiedzieli bowiem, że przeniesienie własności ruchomości utraconej w wyniku przestępstwa następuje w sytuacji, gdy jego nabywca w chwili transakcji pozostaje w dobrej wierze i przy zachowaniu terminu przewidzianego w przepisach kodeksu cywilnego (art. 169 kc). Działania te nie tylko nie były niezbędne, ale chociażby z racji konieczności uiszczenia kolejnych opłat związanych z transakcjami sprzedaży samochodów, były nieuzasadnione ekonomicznie, a więc już z tego powodu nieracjonalne.

P. P. (1) zorganizował również zakup przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. samochodu (...), oznaczonego numerem (...). Pojazd ten, o czym była mowa, został wcześniej skradziony na terenie Niemiec, a, zdaniem sądu, oskarżeni mieli tego świadomość. Wedle bowiem treści dokumentów samochód został sprowadzony przez M. S., który podpisał się na umowie sprzedaży pojazdu z dnia 12 grudnia 2011 roku. W dniu 20 grudnia 2011 roku M. S. złożył wniosek o wydanie zaświadczenia potwierdzającego brak obowiązku uiszczenia podatku VAT, w związku ze sprowadzeniem pojazdu marki (...) o numerze VIN (...). Następnie tego samego dnia odebrał zaświadczenie wystawione przez (...) w S.. W dniu 26 grudnia 2011 roku M. S. podpisał umowę komisową nr 4 z M. Z., określającą wartość samochodu na kwotę 96.000 złotych (vide k. 105 – 141 dokumentacja dot. rejestracji pojazdu (...)).

W rzeczywistości wymieniony, jak i pozostali fikcyjni właściciele, nie posiadał środków pozwalających na sprowadzenie tego samochodu, co potwierdza dokumentacja dotycząca wymienionego jako podatnika (vide k. 764 – 772). Ponadto w tym czasie wartość tego pojazdu w Polsce szacowała się w przedziale pomiędzy 113.000 złotych a 118.000 złotych (vide k. 4054 – 4055 informacja dot. wyceny pojazdów mechanicznych). Natomiast samochód został nabyty za pośrednictwem komisju samochodowego M. Z. w dniu 28 grudnia 2011 roku przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. za kwotę 90.000 złotych, która więc nie była adekwatna do jego wartości.

Oskarżeni podobne działania podejmowali również w przypadku pozostałych pokrzywdzonych, to jest Z. S., (...) sp. z o.o. z siedzibą w S.. P. P. (1) nie tylko więc dostarczał auta, ale prowadził negocjacje dotyczących ich zbycia, jak też pomagał, w tym z M. Z., w realizacji czynności poprzedzających udzielenie kredytu bądź leasingu na rzecz nabywców tych samochodów.

To oskarżony P. więc w marcu 2012 roku zaproponował Z. S. nabycie samochodu marki (...), informując, że w S. jest osoba o nazwisku Z., która oferuje taki samochód do sprzedania. Pomimo też, że wskazywał, że jest tylko pośrednikiem przy planowanej transakcji, zajmował się wszystkimi czynnościami poprzedzającymi sprzedaż tego samochodu (vide k. 1166 – 1167, 1227 – 1228, 4785v – 4786 zeznania Z. S.). Samochód ten, zgodnie z dokumentami (vide k. 9 potwierdzenie zapłaty akcyzy, k. 10 umowa sprzedaży samochodu (...)), został sprowadzony przez S. B. z terytorium Niemiec, a faktycznie S. B. nie sprowadził tego samochodu, a jedynie podpisał umowę jego sprzedaży oraz dokumenty niezbędne dla potwierdzenia jego sprowadzenia w zamian za spłatę jego zadłużenia w Urzędzie Skarbowym. Co istotne, jak wynika z jego zeznań (vide k. 2571 – 2573, k. 3357 – 3359), postąpił tak na prośbę P. P. (1). Swoje wątpliwości w tym zakresie przed sądem, wyjaśnił upływem czasu (vide k. 4604v – 4605), niemniej jak uczy doświadczenie życiowe – wiarygodne są zeznania złożone w krótszym czasie od opisywanych faktów. Podobnie jak w poprzednich przypadkach, pomimo zbycia pojazdu na rzecz M. Z., nie otrzymał jakichkolwiek środków pieniężnych, co ponownie świadczy o tym, że umowa ta była fikcyjna. Z kolei środki pieniężne przelane na konto M. Z. w związku ze sprzedażą pojazdu na rzecz Z. S., ten bezpośrednio po wpłynięciu, wypłacił w całości w kilku oddziałach bankowych (vide historia rachunku k. 1278 – 1281).

Faktem jest, że Z. S. w toku postępowania przed Sądem Okręgowym w Szczecinie, w sprawie I C 190/12, w dniu 6 grudnia 2012 roku, będąc przesłuchany w charakterze świadka, zeznał, co potwierdziła w niniejszej sprawie E. S. (vide k. 4716 verte – 4717), że dysponował pojazdem (k. 4738 – 4738, 4748, 4785 verte – 4786), jednak te zeznania nie są wiarygodne. Pomijając wcześniejsze, konsekwentne depozycje świadka z postępowania przygotowawczego (k. 1166 – 1167, 1227 – 1228), poparte dokumentami, z których wynika, że auta nie otrzymał (k. 1229 – 1250), w tym wezwaniem M. Z. do wydania pojazdu (k. 1249), którego by przecież nie napisał, gdyby nim dysponował, świadek w toku rozprawy głównej w dniu 22 czerwca 2017 roku rozsądnie wytłumaczył dlaczego nie mówił prawdy przed sądem cywilnym. Świadek zeznając bowiem między innymi na „okoliczności związane z istniejącym zadłużeniem wynikającym z tytułu zabezpieczającego wydanego w sprawie X RC 2522/10, a nadto odnośnie możliwości zaspokojenia należności objętej postępowaniem egzekucyjnym KMP 10/12” (vide postanowienie sądu k. 4738), chciał wykazać, że ma możliwości zaspokojenia roszczeń E. S., bez uznania za bezskuteczną umowy darowizny. Stąd podał nieprawdźliwie, że uzyskuje dochody, w tym z tytułu wynajmu samochodu, którego nie miał. Popierają to również zeznania G. R., który według wersji Z. S. zaprezentowanej w postępowaniu I C 190/12, miał pomagać świadkowi w wynajmie, odsyłając zainteresowanych klientów (czas nagrania 01:02:40 – 01:03:15, k. 4748), który zaprzeczył, żeby wiedział, że samochód (...) jest wypożyczony na ternie Niemiec (vide k. 4659). Nie ma też znaczenia, że samochód egzekwował tylko od M. Z., a nie od P. P. (1). Samochód nabył bowiem od pierwszego z oskarżonych, a nie znając roli drugiego – niewłaściwie ocenił jego zachowanie. Uważał go bowiem za pośrednika, który wywiązał się ze swoich obowiązków, tym bardziej, że ten nie figurował w dokumentach, a przecież to P. P. (1) polecił S. B. szereg czynności związanych z pojazdem, jak też wykorzystał działalność oskarżonego M. Z. do realizacji oszustwa. W konsekwencji fakt, że formalnie w dokumentach nie figurował oskarżony P., jak też, że pokrzywdzony pozostał z egzekucją swojego świadczenia na etapie wezwania, co było jego decyzją, nie ma znaczenia, że doszło i w tym przypadku do popełnienia przestępstwa. Ponadto nie tylko G. R. nie widział tego samochodu, ale również E. S. (vide k. 4717), opierając się w swoich zeznaniach na nieprawdziwych twierdzeniach męża przed sądem cywilnym.

P. P. (1), jak wynika z powołanego wyżej materiału dowodowego, zdecydował też o zakupie przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. kolejnego samochodu (...) o numerze VIN (...). H. J. miał kupić pojazd od A. M. zamieszkałego w H.. Faktycznie, jak wynika z dokumentów podatkowych (vide k. 731 – 739 dokumentacja dot. podatnika H. J.), H. J. nie dysponował środkami pozwalającymi na zakup pojazdu, a A. M. nigdy nie posiadał tego rodzaju pojazdu i wskazał, że jego podpis na umowie sprzedaży został podrobiony. Ponadto dokumenty tego pojazdu, zostały podrobione w nieustalonym czasie i miejscu przez nieustaloną osobę. Z informacji uzyskanych z Urzędu ds. Ruchu z siedzibą w H. wynika bowiem, że dowód rejestracyjny nr (...) (...) nie został wystawiony na rzecz A. M.. Dokument ten został w całości podrobiony, a jego blankiet nie znajduje się na liście poszukiwanych dokumentów. Niemieckie tablice rejestracje o numerach (...), które według dokumentów miały przynależeć do w/w pojazdu, nie zostały przypisane do samochodu (...), lecz do (...), będącego własnością A. M., który to samochód został wyrejestrowany w dniu 20 kwietnia 2010 roku. Następnie w/w tablice rejestracyjne zostały przypisane do samochodu (...), będącego własnością

tego obywatela Niemiec, a w sierpniu 2010 roku samochód ten został uszkodzony na terenie Turcji i pozostawiony tam przez dotychczasowego właściciela. Z kolei samochód (...) o numerze VIN (...) został zarejestrowany na terytorium Niemiec w dniu 9 grudnia 2011 roku i nie został wyrejestrowany (vide k. 3327 – 3333 dokumenty dot. pomocy prawnej z Niemiec).

Natomiast z zeznań B. Ł. wynika, że P. P. (3) zaproponował mu kupno dwóch pojazdów za 200.000 złotych albo jednego za 125.000 złotych, a zdecydował o zakupie wskazanej (...). Pomimo, że formalnie sprzedającym samochód była firma (...) sp. z o.o. z siedzibą w K., wszystkimi czynnościami związanymi z dostarczeniem pojazdu zajmował się ponownie oskarżony (vide k. 293 – 294, 1160 – 1161, 3240 – 3241, 4572 zeznania B. Ł.).

W świetle zgromadzonych dowodów pewne jest, że P. P. (1) brał również udział we wrześniu 2012 roku w zbywaniu pochodzących z kradzieży pojazdów miały miejsce, w związku z funkcjonowaniem (...) sp. z o.o. z siedzibą w S.. P. P. (1) nawiązał kontakt z J. G., który z ramienia spółki szukał samochodów w komisach. Z dokumentacji uzyskanej z Niemiec (k. 1148 – 1149 zaświadczenie dot. zawiadomienia o przestępstwie KP w B., k. 2707 – 2715, 2876 – 2886 dokumenty dot. pomocy prawnej z Niemiec, k. 426 – 429 zawiadomienie o przestępstwie złożone w KP O., k. 430 – 433 dokumentacja dot. kradzieży pojazdu (...)) pewne jest, że zaoferowane przez oskarżonego dwa pojazdy, to jest (...) o numerze VIN (...) oraz (...) o numerze VIN (...), pochodziły z kradzieży, opisanych w podstawie faktycznej rozstrzygnięcia. To ustalenie potwierdził protokół oględzin (k. 20 – 21) oraz opinie z zakresu mechanoskopii (k. 408 – 411, 415 – 418). K. D. zeznał, że wbrew dokumentacji pojazdu (...), nie sprowadził go z Niemiec, w tym nie posiadał środków na zakup takiego samochodu (vide k. 2568 – 2570, 3088 – 3090, 4658). Potwierdzają to dokumenty skarbowe, z których wynika stan majątkowy mężczyzny w tamtym czasie (k. 739 – 746). Wiarygodnie więc brzmi ostateczne twierdzenie tego świadka, że to P. P. (1) oraz nieznany mu mężczyzna, których spotkał w okolicach jego miejsca zamieszkania, poprosili o zarejestrowanie samochodu w zamian za 300 złotych. Dodatkowo K. D. dokładnie opisał w jaki sposób miała zostać rozliczona ta kwota i dlatego P. P. (1) nie mógł zarejestrować samodzielnie samochodu. W świetle zasad doświadczenia życiowego, logiki, trudno przyjąć, że tak charakterystyczne szczegóły mężczyzna wymyślił. Dlatego pewne też jest, że wszelkie negocjacje poprzedzające sprzedaż samochodu (...) sp. z o.o. prowadził P. P. (1). Był też razem z K. D. w siedzibie kupującego w związku z zawarciem umowy sprzedaży tego samochodu. W konsekwencji sąd nie dał wiary tylko tym zeznaniom świadka, w których nie rozpoznał oskarżonego, tym bardziej, że je ostatecznie zmienił (vide k. 4658 verte). Wskazane okoliczności potwierdzili J. G. (vide k. 17 – 19, 2006 – 2009, 4572v – 4573), D. J. (vide k. 2213 – 2215, 4625), A. J. (vide k. 1896 – 1900, 4590 – 4591) i R. Ś. (vide k. 512 – 516, 4529v – 4530). Z zeznań K. D. płynie też wniosek, że nie tylko nie uzyskał pieniędzy z tytułu sprzedaży samochodu, ale też drugiej raty z kwoty 300 złotych. P. P. (1) wytłumaczył mu bowiem, że w późniejszym czasie wpłyną one przelewem, co nie nastąpiło.

Przeprowadzone dowody również wykluczyły, żeby pojazd (...) o numerze VIN (...) sprowadził S. B., który, jak wskazują powołane wyżej dokumenty, miał w dniu 10 sierpnia 2012 roku podpisać umowę zakupu samochodu za kwotę 15.000 Euro. W rzeczywistości S. B., o czym była już mowa przy przestępstwie popełnionym na szkodę Z. S., nie miał środków pieniężnych pozwalających na sprowadzenie samochodu, a podpisał dokumenty związane z jego zakupem i zarejestrował go na prośbę nieustalonych mężczyzn. W zamian za udzieloną pomoc, w/w osoby miały spłacić zadłużenie S. B. w Urzędzie Skarbowym. Z zeznań wymienionych pracowników (...) sp. z o.o., P. P. (1) brał udział w negocjacjach poprzedzających sprzedaż tego samochodu. W ich wyniku w dniu 3 września 2012 roku S. B. zawarł z (...) sp. z o.o. umowę sprzedaży samochodu marki (...) za kwotę 89.000 złotych. P. P. (1) był wtedy obecny w siedzibie (...) sp. z o.o. wraz ze S. B., co ponownie wskazuje na jego rolę w omówionych działaniach. Nabywca pojazdu zawarł umowę leasingu operacyjnego nr K 158806 z (...) sp. z o.o., dotyczącą finansowania zakupu samochodu (...). S. B., pomimo pokwitowania odbioru części ceny w gotówce, faktycznie nie otrzymał żadnych pieniędzy. Szczegółowo opisał polecenia oskarżonego P., który kazał mu otworzyć rachunek w banku, a następnie wypłacić pozostałą kwotę. Pieniądze te przekazał P. P. (1) oraz nieustalonemu mężczyźnie (vide k. 2571 – 2573, 3357 – 3359, 4604v – 4605 – zeznania S. B., k. 1402 – 1403 – historia rachunku bankowego S. B.).

Szczególnego rozważania w świetle nie tylko wyjaśnień oskarżonych, ale zeznań powołanych wyżej świadków wymaga też rola A. K. w analizowanych przestępstwach. W związku z linią obrony oskarżonych, która zasadniczo jest

wątpliwa, trudno na jej podstawie budować również udział wymienionego w przypisanych przestępstwach. Niemniej uwzględniając, że świadkowie (przykładowo Z. S., G. R.) wymieniali A. K. jako osobę, która współpracowała z oskarżonymi, co potwierdzają faktury vat nr (...) (k. 3597), istnieje prawdopodobieństwo, że również realizowała znamiona przestępstwa. Jednak zakres przeprowadzonych dowodów nie pozwolił tego faktu uznać za pewny. Tym bardziej, że świadek zaprzeczył, aby prosił M. Z. o założenie firmy, jak też nie potrafił wskazać, czy P. P. (1) dostarczał M. Z. jakiegokolwiek samochody. Zakwestionował również znajomość ze Z. S. (vide k. 3247 – 3249).

O ile też wiedzy na temat samochodów będących przedmiotem zarzutów w zasadzie nie miał wymieniony już G. R., potwierdził, że przy sprowadzeniu jemu auta marki (...), które okazało się również kradzione, oskarżeni na podobnych zasadach współpracowali ze sobą. W szczególności samochód ten „załatwiał” P. P. (1), a formalnie sprowadził go M. Z. (vide k. 3361 – 3366). To pokazuje, że ustalony w niniejszej sprawie sposób działania nie były wyjątkiem. Jednocześnie, o czym już była mowa, świadek zaprzeczył forsowanej przez oskarżonego P. wersji, że samochód oferowany Z. S. został wypożyczony na teren Niemiec, nie mając żadnej wiedzy na ten temat (vide k. 4659).

Zasadniczej roli oskarżonego P. w zakresie przypisanych zachowań nie przekreśla, że nie figurował w dokumentach potwierdzających fakt sprowadzenia samochodów lub ich własność, zresztą działał w ten sposób, żeby nie ponosić odpowiedzialności cywilnoprawnej w przypadku nie dostarczenia auta lub dostarczenia auta z przestępstwa. O ile natomiast, w świetle materiału dowodowego, ale też zasad logiki i doświadczenia życiowego nie są wiarygodne wyjaśnienia P. P. (1), część istotnych okoliczności potwierdził M. Z.. Prawdą jest bowiem, że prowadził działalność gospodarczą w postaci komisju, nie dysponując placem do przechowywania pojazdów, czy kapitałem. Prawdą też jest, że wszystkie transakcje organizował P. P. (1), w tym wystawiał dokumenty i pobierał ceny sprzedaży. Te wyjaśnienia M. Z. sąd uznał za wiarygodne. Natomiast mijają się z prawdą ten oskarżony, dowodząc, że jego udział w procedurze trzech przestępstw sprowadzał się do tzw. słupa. Oskarżony w ramach działalności komisowej nie podejmował żadnych czynności zmierzających do pozyskania klientów zainteresowanych zbywaniem i nabywaniem pojazdów mechanicznych. Okoliczność ta pozwala więc na pewny wniosek, że wyłącznym celem założenia przez niego firmy było umożliwienie rozpoczęcia procedury legalizacji pojazdów pochodzących z kradzieży przez P. P. (1). Dodatkowo, w oparciu o zeznania wymienionych świadków, formalnie sprowadzających pojazdy, wprowadzane następnie do komisju samochodowego M. Z., ustalono, że żadna z tych osób faktycznie nie zajmowała się tego rodzaju działalnością. M. Z. podpisując umowy komisowe, wskazywał kwoty niemal dwukrotnie przekraczające sumę zakupu samochodów na terenie Niemiec. Biorąc pod uwagę te rozbieżności, a także brak faktycznej możliwości dokonania zmian w pojazdach od chwili ich sprowadzenia do chwili zawarcia umowy komisowej, z uwagi na krótki okres czasu pomiędzy zawarciem tych kontraktów, bez wątplenia miał również świadomość przestępczego pochodzenia tych samochodów. Ponadto M. Z. w ramach działalności komisowej nabywał w zasadzie nowe samochody, co tym bardziej uzasadniać powinno nasunięcie się wątpliwości co do rozbieżności między kwotami za które miały być one nabyte na terenie Niemiec, a kwotami wskazywanymi w umowach komisowych. Jednocześnie nie przekazywał jakichkolwiek kwot pieniężnych na rzecz właścicieli, pomimo odmiennych zapisów w umowach komisowych. Nie sposób więc uznać za wiarygodne relacje oskarżonego co do jego przekonania o legalnym pochodzeniu pojazdów, skoro nie dokonywał on jakichkolwiek sprawdzeń w tym zakresie, nie widział tych samochodów, nie miał żadnego kontaktu z osobami je zbywającymi, a ponadto był świadomy, że jest kolejnym z pośredników uczestniczących w obrocie pojazdami. Brak jest też racjonalnych powodów, dla których sprzedaż pojazdu mechanicznego, co do którego nie zachodziłoby podejrzenie jego przestępczego pochodzenia, angażowanych byłoby kilku pośredników. Ta okoliczność, o czym była już mowa, ukierunkowana była tylko na uniemożliwienie właścicielom odzyskania pojazdów. Pośrednio o świadomości M. Z. w przestępczym procederze świadczą jego wyjaśnienia, odnoszące się do faktur wystawionych przez (...) sp. z o.o. na jego rzecz, dotyczących usług blacharskich, a ujawnionych w toku przeszukania jego mieszkania (k. 3597). Oskarżony wskazał bowiem, że otrzymał te faktury na potrzeby prowadzonego w stosunku do niego postępowania podatkowego i zamierzał je przedłożyć w Urzędzie Skarbowym. Z kolei dotychczasowa dokumentacja związana z prowadzeniem przez oskarżonego działalności gospodarczej nie wskazywała na zlecenie wykonania usług blacharskich dotyczących któregokolwiek z pojazdów, który był zbywany w ramach komisju samochodowego. Poza tym, analiza okoliczności transakcji dokonywanych w ramach działalności gospodarczej M. Z. wskazuje, że dochodziło do obrotu samochodami, których źródło pochodzenia pod względem legalności budziło wątpliwości, a z uwagi na niemożność

ustalenia miejsca aktualnego pobytu jednego z nich, nie było też możliwe stwierdzenie aktualnie przerobienia jego numeru VIN. W przypadku samochodu (...) o numerze VIN (...) stwierdzono fakt podrobienia faktury dotyczącej sprzedaży tego samochodu, jednakże z uwagi na niemożliwość ustalenia jego miejsca przechowywania, nie było możliwe przeprowadzenie jego badań mechanoskopijnych. Z kolei pojazdy (...) i (...), objęte zarzutami przedstawiony oskarżonemu, nosiły znamiona przerobienia numerów VIN i pochodziły z przestępstwa, co potwierdziły ekspertyzy.

O świadomości M. Z., że uczestniczył w przestępczym procederze świadczy też fakt, że ograniczał się do wykonywania poleceń P. P. (1) związanych z kolejnymi transakcjami i nie podejmował jakichkolwiek działań związanych z normalnym prowadzeniem działalności gospodarczej, w tym poszukiwaniem klientów. Niewiarygodne są twierdzenia oskarżonego, że wszelkie działania związane ze sprzedażą aut były legalne, skoro wskazywał na uczestnictwo kilku pośredników dotyczących tego samego samochodu, co pozostawało nieuzasadnione z perspektywy obrotu rynkowego. Sam jednocześnie wyjaśnił, że gdyby był zainteresowany sprzedażą samochodu, to samodzielnie zgłosiłby się do komisju samochodowego, bez potrzeby sięgania po pomoc pośredników.

Niemniej, ma rację prokurator, że rola M. Z. w transakcjach dotyczących sprzedaży pojazdów była na tyle istotna, że współdziałał w przestępstwach, a nie udzielił pomocy do ich popełnienia. Z wyjaśnień P. P. (1) wynika bowiem, że założenie komisju samochodowego przez w/w oskarżonego było warunkiem koniecznym powodzenia zakładanych transakcji, w których chodziło o jak najszybsze uzyskanie gotówki, stanowiącej cenę sprzedaży samochodów.

W świetle przeprowadzonych dowodów obaj oskarżeni swoimi działaniami opisanymi w zarzutach I, II i III wprowadzali w błąd nabywców pojazdów co do ich legalnego pochodzenia, a także indywidualizujących je numerów VIN, co w konsekwencji doprowadzało ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Jednocześnie w zakresie dwóch pierwszych przestępstw zachowania M. Z. i P. P. (1) miały na celu ułatwić zbycie samochodów pochodzących z przestępstw, co z kolei uzasadniało przyjęcie co do zasady kumulatywnej kwalifikacji czynów z art. 286 § 1 kk i art. 291 § 1 kk. Niemniej pokrzywdzona czynem I nie złożyła wniosku o ściganie (k. 4529), a w toku postępowania sądowego pozostawała z P. P. (1) we wspólnym pożyciu (vide k. 4528 – 4529). W związku z treścią art. 286 § 4 kk ta okoliczność uniemożliwia przypisanie temu oskarżonemu przestępstwa z art. 286 § 1 kk na szkodę A. G., czego nie zauważył prokurator postulując o karę, stąd wyeliminowano z opisu czynu P. P. (1) znamiona tego przestępstwa, a z kwalifikacji powołaną normę.

W przypadku też tych transakcji oskarżeni posługiwali się podrobionymi dokumentami w postaci briefów oraz umów zakupu tych samochodów na terenie Niemiec. Świadomość co do braku autentyczności w/w dokumentów była wynikiem tego, że wiedzieli o faktycznym pochodzeniu oferowanych pokrzywdzonym samochodów. M. Z. posługiwał się podrobionymi dokumentami, co znajdowało odzwierciedlenie chociażby w prowadzeniu przez tego oskarżonego dokumentacji dotyczącej transakcji przeprowadzonych w ramach komisju samochodowego. Fakt odnotowywania przez niego w takiej dokumentacji przypadków nabycia pojazdów z istoty rzeczy był pochodną wykorzystania dokumentacji źródłowej związanej z tymi samochodami. W przypadku P. P. (1) prowadzenie przez niego negocjacji związanych ze sprzedażą samochodów prowadziło w konsekwencji do przekazywania podrobionych dokumentów pokrzywdzonym.

Jednocześnie oskarżeni działali w zakresie czynów I i II z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, więc kwalifikację za te zachowania należało uzupełnić o art. 12 kk.

Dodatkowo oskarżony P., w opisanych wyżej warunkach, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem B. Ł. i dwukrotnie (...) sp. z o.o. z siedzibą w S.. O ile na szkodę pierwszego pokrzywdzonego dopuścił się czynu z art. 286 § 1 kk, w przypadku drugiego – dwóch czynów z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 291 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk. Analogicznie bowiem jak w zakresie czynu II nie tylko doprowadził pokrzywdzoną spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, ale pomógł zbyć pochodzące z kradzieży pojazdy, posługując się podrobionymi dokumentami, jednocześnie działał w warunkach czynu ciągłego.

Sąd w ramach czynów I, II i IV w miejsce danych (...) sp. z o.o.”, którą określił niewłaściwie prokurator, przyjął też prawidłowe dane (...) sp. z o.o. z siedzibą w K.”.

Przechodząc do oceny stopnia zawinienia oskarżonych w przypisanych im czynach należy uznać go za wysoki. Oskarżeni są osobami dorosłymi, posiadającymi rozeznanie i doświadczenie życiowe, pozwalające im na odróżnienie zachowań zgodnych z prawem od zachowań bezprawnych. W czasie popełnienia przypisanych im przestępstw byli osobami zdolnymi do rozpoznania znaczenia swoich zachowań i pokierowania swoim postępowaniem. Innymi słowy byli w pełni poczytalni. Nadto, wysoki stopień zawinienia przejawia się także w konsekwencji podjętego działania, umyślności działania, uczestniczeniu w dość zorganizowanym procederze, realizowanym w sposób konsekwentny i przemyślany, prowadzący do wyłudzenia znacznych pieniędzy.

Mając na względzie kwantyfikatory stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonych, o których mowa w art. 115 § 2 kk, sąd uznał, że przypisane zachowania cechowały się również znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Wziął pod uwagę, że oskarżeni dopuścili się przede wszystkim (z podanym ograniczeniem czynu I oskarżonego P.), naruszenia istotnego dobra prawnego jakim jest mienie, a swoim zachowaniem spowodowali, że pokrzywdzeni ponieśli istotną szkodę majątkową. Oskarżeni wiedzieli, że uczestniczą w charakterze współsprawców w zorganizowanym procederze, którego celem było wyłudzenie pieniędzy, realizowali dość skomplikowany plan, który uwzględniał szereg formalnych i rozłożonych w czasie czynności. Motywem ich działania była chęć osiągnięcia korzyści majątkowej.

W przypadku oskarżonych stopień społecznej szkodliwości ich czynu potęguje nagminność tego typu przestępstw na tutejszym terenie i w Polsce. Oskarżeni, bez wątplenia mając tego świadomość, przyłączyli się do tego typu zachowań zabronionych, czyli przestępstw sprzedaży kradzionych samochodów, czy fikcyjnej ich sprzedaży, które swoją masowością stanowią poważne zagrożenie ładu społecznego, co też stanowi okoliczność ich obciążającą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4.07.2001 roku, w sprawie II Aka 106/01, opubl. Prok. i Pr. 2002/4/17; też 2 wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3.04.1997 roku, w sprawie III KKN 196/96, opubl. OSNKW 1997/7-8/59).

Wymierzając w tych okolicznościach oskarżonym kary sąd, zgodnie z dyrektywami art. 53 i nast. kk, kierował się własnym uznaniem i orzekając w granicach przewidzianych ustawowym zagrożeniem karą, biorąc pod uwagę stopień ich winy oraz stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów, dążył do wymierzenia kar do ich przestępczych zachowań adekwatnej, mając przy tym na uwadze potrzebę wychowania sprawców w poszanowaniu dla porządku prawnego oraz zapobiegnięcia ich powrotowi do przestępstwa, bacząc by wymierzona kara spełniała funkcję prewencji generalnej i stanowiła dla społeczeństwa czytelny sygnał, iż popełnianie tego typu przestępstw nie może uchodzić bezkarnie.

W odniesieniu do obu oskarżonych na korzyść natomiast poczytał, że są osobami niekaranymi. Okoliczność ta ma większe znaczenie odnośnie oskarżonego P.. O ile bowiem normą osób w wieku oskarżonego Z. jest niekaralność, drugi oskarżony w średnim wieku nie popełnił przestępstwa, co przekonuje, że nawet pomimo przypisania mu kilku przestępstw, jest to sytuacja nadzwyczajna w jego życiu, co poza wymiarem kary, przekłada się na pozytywną prognozę kryminologiczną. Oczywiście ma ona rozstrzygające znaczenie tylko w przypadku wymierzenia kary, umożliwiającej zawieszenie jej wykonania.

W przedstawionych okolicznościach sprawy sąd wymierzył M. Z., przyjmując, że czyny I i II stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 20.02.2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk we wskazanym brzmieniu w zw. z art. 33 § 2 kk karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 złotych. Z kolei za czyn III, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 33 § 2 kk wymierza mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 złotych.

Jednocześnie w oparciu o treść art. 91 § 2 kk, stosując ze względu na podobny sposób działania, w zbliżonym czasie, zasadę częściowej kumulacji kar, wymierzył kary łączne 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 130 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 złotych. Oskarżony jest bowiem osobą młodą, zdolną do pracy, realizującą zatrudnienie, stąd tak ustalona wysokość jednej stawki.

Natomiast oskarżonemu P. w przytoczonych okolicznościach – za czyn I, po zmianie jego opisu i kwalifikacji, co ma wpływ na wymiar kary, na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Przyjmując, że czyny II, V i VI stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 20.02.2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk we wskazanym brzmieniu, wymierzył mu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 złotych. Przyjmując, że też czyny III i IV stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 20.02.2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk, na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk we wskazanym w zw. z art. 33 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 160 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 złotych.

W oparciu o treść art. 91 § 2 kk, stosując ze względu na podobny sposób działania, w zbliżonym czasie, również zasadę częściowej kumulacji kar, wymierzył kary łączne: 2 lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 400 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 złotych. Ten oskarżony miał dominującą rolę w przypisanych przestępstwach, szczególnie popełnionych z M. Z., czerpał z nich korzyści majątkowe, stąd odpowiednio uwypuklona jego rola poprzez surowszą karę. Jednocześnie wobec niekaranego w wieku 48 lat oskarżonego, prowadzącego ustabilizowane życie, w tym zawodowe, niezasadne było wymierzenie kar postulowanych przez prokuratora. Pomijając, że oskarżyciel publiczny nie zauważył, że A. G. nie złożyła wniosku o ściganie za czyn I, co nie tylko eliminuje kwalifikację z art. 286 § 1 kk, ale nie pozwala ująć tego czynu kłamrą ciągu przestępstw, co ostatecznie ma wpływ zmniejszający na wymiar kary, wymierzone kary jednostkowe, a następnie łączna, uwzględnia przedstawione okoliczności czynów. Jednocześnie oskarżony poddany próbie będzie miał wiele większe możliwości zapłaty kary grzywny i przede wszystkim realizacji środka karnego naprawienia szkody.

W związku z wymiarem kar łącznych dopuszczających rozważanie prognozy co do oskarżonych, która o czym była już mowa, jest pozytywna, sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 20.02.2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie tych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonym na okres 5 lat próby. Maksymalny okres próby pozwoli zweryfikować prognozę stawioną oskarżonym, jednocześnie pod presją zarządzenia kar, zmobilizować ich dalej do zachowań zgodnych z prawem, ale też określonych niniejszym rozstrzygnięciem, szczególnie naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych czynami II, IV, V i VI.

Na podstawie bowiem art. 46 § 1 kk, również w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną ustawą z dnia 20.02.2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396) w zw. z art. 4 § 1 kk, zobowiązał oskarżonych do naprawienia szkody poprzez zapłatę przez obu na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. solidarnie kwoty 90.000 złotych, tytułem szkody wyrządzonej czynem II, oskarżonego P. P. (1) na rzecz B. Ł. kwoty 125.000 złotych, tytułem szkody wyrządzonej czynem IV oraz na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. kwoty 183.500 złotych, tytułem szkody wyrządzonej czynem V i VI. Podstawę rozstrzygnięcia w tym zakresie stanowią z odesłania wskazanej normy art. 415 kc, natomiast zobowiązania solidarnego art. 366 kc. Jednocześnie nie uwzględnił końcowego wniosku prokuratora o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody wobec A. Ś. i Z. S.. Wniosek ten, pomijając nawet, że posługuje się nieaktualnym nazwiskiem pokrzywdzonej, jest zupełnie niezrozumiały w konfiguracji A. P. P., kiedy wymieniona nie złożyła wniosku o ściganie oskarżonego. O ile oświadczyła również, że nie składa wniosku o ściganie M. Z. (vide k. 4529), co w związku z faktem, że nie są osobami najbliższymi, nie miało prawnego znaczenia, nie złożyła również wniosku o naprawienie szkody przez tego oskarżonego. Analogicznie pouczone o takim uprawnieniu

pokrzywdzony Z. S., nie złożył wniosku o naprawienie szkody przez oskarżonych (vide k. 4786). Kierując się wolą pokrzywdzonych, uwzględniając przedstawioną treść art. 46 § 1 kk, sąd nie miał obowiązku orzeczenia w tym zakresie obowiązków naprawienia szkody, tym bardziej kontra pokrzywdzonym. Prokurator bowiem, będąc osobą uprawnioną w rozumieniu przepisu do złożenia wniosku, złożył go po terminie art. 49a kpk. Zgodnie z treścią przepisu, który pomimo skierowania do sądu aktu oskarżenia przed dniem 1 lipca 2015 roku, uwzględniając zapis art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 roku, poz. 437), stosuje się w brzmieniu obecnym – pokrzywdzony, a także prokurator, może aż do zamknięcia przewodu sądowego na rozprawie głównej złożyć wniosek, o którym mowa w art. 46 § 1 Kodeksu karnego. W związku z tym, że wniosek o naprawienie szkody na rzecz A. G. i Z. S. prokurator złożył w mowie końcowej (vide k. 4787), nie wiąże on sądu, a jednocześnie brak jest podstaw do orzeczenia tego środka karnego z urzędu.

Przedstawione rozstrzygnięcia w zakresie kary, wobec zmiany kodeksu karnego, kierując się zasadą art. 4 § 1 kk, sformułował na podstawie poprzednio obowiązującej ustawy, bo jest względniejsza dla oskarżonego. W szczególności nie tylko ograniczenie okresu próby do lat 3, a kary w warunkach probacji do roku, ale poprzez zmienioną treść art. 72 § 1 kk obligatoryjne zobowiązanie z pkt 1 do 8, przekonuje, że zastosowanie ustawy nowej byłoby mniej korzystne. Podobnie obecna treść art. 46 § 1 kk, który reguluje już środek kompensacyjny, zawierając odesłanie wprost do przepisu kodeksu cywilnego, nie limituje rozstrzygnięcia do samej szkody, ale też np. do świadczeń ubocznych.

Kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk i art. 633 kpk orzekł o jego kosztach, w tym obciążył oskarżonych opłatami, których wysokość ustalił w oparciu o art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223).